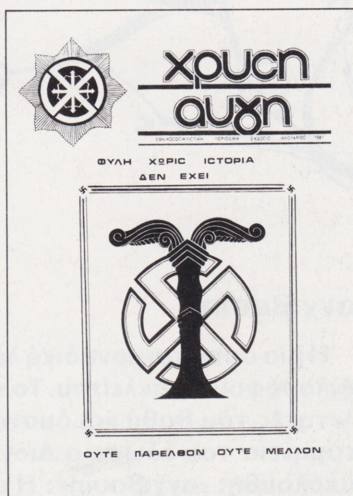
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 59

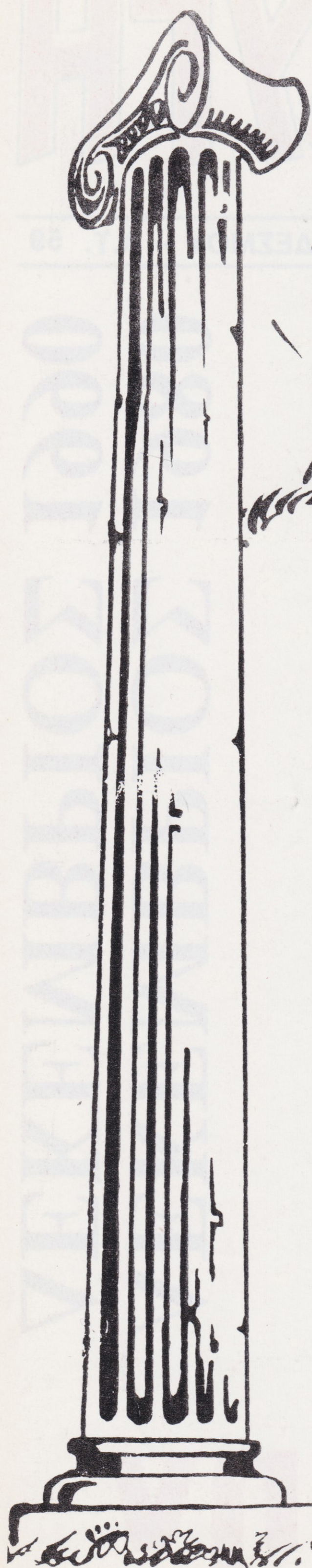

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1980
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1990

ἀγχιβασίην

αγχιβασίην

Η μία αυτή και μοναδική λέξη είναι ρητό του Εφεσίου φιλοσόφου Ηρακλείτου. Το πλέον, ίσως, κατά τους μελετητές του βαθύ και δυσνόητον. Την πλέον εύστοχη ερμηνεία του έδωσε ο Διογένης Λαέρτιος και είναι η ακόλουθη: «αγχιβασίην: Η εγρήγορση του όντος από τη λήθη προς τον Συμπαντικό Λόγο εξ ου αντλεί ενέργεια». Αυτό το ρητό διαλέξαμε σαν προμετωπίδα του τεύχους 1 της Χρυσής Αυγής και αυτό γιατί ακριβώς η όλη προσπάθειά μας πιστεύουμε ότι είναι μία εγρήγορση από τη «λήθη» του αντιιστορικού καταναλωτισμού, από τη «λήθη» της δημοκρατίας προς την «Α - λήθεια» της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 59 - ΤΙΜΗ 300 ΔΡΧ.
ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ - ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΚΟΥΤΑΡΕΛΙΑ & ΙΑΣΩΝΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1990

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΓΧΙΒΑΣΙΗΝ

Το Δεκέμβριο του 1980 μία ομάδα νέων ανθρώπων γεμάτων ανησυχία για το μέλλον της πατρίδας και του Λαού μας απεφάσισαν και προχώρησαν στην έκδοση ενός λιτού εντύπου με σκοπό τόσο την έκφραση της αγωνίας τους όσο και την διαφώτιση κυρίως της Ελληνικής νεολαίας. Ολα αυτά με πρόσφατα τα γεγονότα των διωγμών από την κυβέρνηση τότε της Νέας Δημοκρατίας εναντίον κάθε εθνικιστικού, πόσο μάλλον εθνικοσοσιαλιστικού, στοιχείου στο όνομα της "πλέριας δημοκρατίας" και "αποχουντοποίησης". Είμαστε στην εποχή εκείνη όπου το κόμμα της Ν.Δ. είναι έτοιμο να παραδώσει την εξουσία στους επόμενους "εθνοσωτήρες" του ΠΑ.ΣΟ.Κ με την γνωστή σήμερα "έντιμον" πολιτεία. Ανάμεσα σε όλους αυτούς μία ήδη παραπαίουσα ακροδεξιά με μία στείρα και αναχρονιστική συνθηματολογία, χωρίς ίχνος ιδεολογικής ηθικής, κατεχόμενη από πνεύμα εβραιοφιλίας και αμερικανοδουλείας, μία ακροδεξιά που για όποιον διέθετε έστω και ίχνος πολιτικού νου ήταν βέβαιον πως στα χρόνια που έρχονταν θα εξελισσόταν σε ένα αστείο μηδενικό. Επιπλέον άνθρωποι του κράτους ήσαν παρόντες και κυρίαρχοι συνεχώς μέσα στις γραμμές της. Απέναντι σε όλους αυτούς μία μικρή ομάδα νέων ανθρώπων απεφάσισε να τολμήσει και να μιλήσει λέγοντας για πρώτη φορά τα πράγματα με το όνομά τους, να μιλήσει για πρώτη φορά στην Ελλάδα για την Εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Από τον Δεκέμβριο του 1980 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1986 η ομάδα των νέων αυτών ανθρώπων κινούμενη στον χώρο περισσότερο μιας ασχημάτικης πνευματικής ανησυχίας και λιγότερο στον χώρο της πολιτικής πρακτικής εξέδωσε τα πρώτα δεκατρία τεύχη της Χρυσής Αυγής και προπαντός απέκτησε πολύτιμον πείρα. Στα χρόνια αυτά γνωρίσαμε τον ακροδεξιό, που παριστάνει τον ανιδιοτελή αγωνιστή, γνωρίσαμε τους εγωιστές, που θέτουν τον εαυτούλη τους πάνω από κάθε συλλογική προσπάθεια, τον προδότη, τον ψεύτη, τον δειλό περιαυτολόγο, τον ωφελιμιστή αριβίστα και τέλος γνωρίσαμε και αυτούς που μέχρι και σήμερα σηκώνουν στις πλάτες τους το χρέος του καθήκοντος, γνωρίσαμε και τους σωστούς και συνεπείς Στρατιώτες της Εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας.

Σήμερα δέκα χρόνια μετά την πρώτη εκδήλωση της βούλησης μας για την νίκη της Ελληνικής Ιδέας του Εθνικοσοσιαλισμού απόλυτα λογικό είναι να αναλογισθούμε τι κάναμε και προπάντος τι δεν κάναμε. Εδώ αγαπητέ αναγνώστη θα σας θυμήσω τα λόγια του Αδόλφου Χίτλερ, λόγια που ειπώθηκαν μετά την εκλογική νίκη της 30ης Ιανουαρίου 1933: "Διαγράψτε από τα λάβαρα μας την λέξη Νίκη, για μας δεν υπάρχει νίκη, παρά συνεχής Αγών ". Λόγια που πολύ περισσότερο ισχύουν για μας, που ακόμη δεν έχουμε γευθεί τον γλυκό καρπό της οποιασδήποτε νίκης, παρά μόνον προδοσίες, λιποταξίες, πολιτική, μα

και κοινωνική κριτική. Το βάρος λοιπόν δεν πέφτει στο τί κάναμε, μα στο τί δεν κάναμε και αυτό όχι για να κλάψουμε την μοίρα μας, μα για να προετοιμαστούμε στις μέρες που έρχονται να το κάνουμε! Θα είμασταν όμως άδικοι και απέναντι στους εαυτούς μας και ακόμη χειρότερα "μετριόφρονες" εάν δεν τονίσουμε πώς ότι μέχρι σήμερα έχει από την Χρυσή Αυγή επιτευχθεί το θεωρούμε σημαντικό. "Οταν πατήσεις ένα σκουλήκι, γράφει ο Φρειδερίκος Νίτσε, αυτό μαζεύεται γιατί αυτό μειώνει τις πιθανότητες να το ξαναπατήσεις. Αυτό στη γλώσσα της ηθικής λέγεται μετριοφροσύνη." Αυτή η στάση ζωής, η μετριοφροσύνη, δεν αρμόζει ούτε στην Ιδέα, ούτε στον χαρακτήρα μας. Οτι λοιπόν δεν κάναμε αφορά πρώτα απ' όλα εμάς και όχι εκείνους που όχι μόνον δεν μας βοήθησαν, αλλά και πολέμησαν με κάθε μέσον την προσπάθεια μας.

Από τον Δεκέμβριο του 1980 μέχρι σήμερα μέσα στα πλαίσια της συλλογικής προσπάθειας των μελών της "Χρυσής Αυγής" παρήχθησαν άνω των εξήντα χιλιάδων εντύπων, εντύπων που περιείχαν πνευματική εργασία τριών περίπου χιλιάδων σελίδων. Εγράφησαν άνω των πεντακοσίων άρθρων από εκατό τουλάχιστον διαφορετικά άτομα μέσα στα πλαίσια μιας συλλογικής προσπάθειας. Εγράφησαν άρθρα ιδεολογικά, δοκίμια τακτικής, άρθρα για την Ελληνική, την Ευρωπαική και την παγκόσμια ιστορία, άρθρα για την τέχνη και τον πολιτισμό, άρθρα για την Φυλή και την ανθρωπολογία. Ελαβαν χώρα δεκάδες επιμορφωτικά σεμινάρια και εκδηλώσεις. Εγιναν δεκάδες προπαγανδιστικές εκστρατείες και παρουσίες. Οτι κάναμε λοιπόν ήταν πολύ σημαντικό και εάν όχι σημαντικό οπωσδήποτε σημαντικότερο από το να βαδίζαμε στα μέτρα των καιρών και να κοιτάζαμε "τη δουλειά και το σπίτι μας"... Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δεν δικαιούνται της οποιασδήποτε κριτικής, δήθεν καλοπροαίρετης, όσοι δεν αγωνίσθηκαν μαζί μας, όσοι δεν προσπάθησαν να διορθώσουν τα τυχόν λάθη και τις παραλήψεις μας.

Δεκέμβριος 1990. Η "Χρυσή Αυγή" συνεχίζει την πορεία της με σταθερή και ακλόνητη πίστη στη Νίκη της Εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας. Μέσα σε αυτήν την παρακμάζουσα πολιτεία παραμένει και παραμείνει ένας θύλακας πραγματικής εθνικής υγείας, ένα κάστρο πίστης, καθήκοντος και χρέους, μία προφυλακή του μέλλοντος που έρχεται, ένας προμαχώνας απέναντι στην χυδαιότητα και την σαπίλα.

Αγαπητοί Συναγωνιστές, οι καιροί είναι πραγματικά δύσκολοι, η πατρίδα ξεπουλιέται τον καιρό αυτό κυριολεκτικά στους ξένους. Η νεολαία, το μέλλον του λαού μας, στέκει ανήμπορη και αποχαυνωμένη. Το χειρότερο απ' όλα "η λεηλασία των ψυχών", που καθημερινά γίνεται εις βάρος του λαού μας από την εβραιοκίνητη πνευματική δικτατορία. Τα πράγματα θα γίνουν ακόμη χειρότερα, αυτή είναι η φυσική τους πορεία. Στο έσχατο όριο τους η ιστορία θα περιμένει εμάς κι αυτό γιατί οι μεγάλες ιδέες ήτανε πάντοτε τέκνα της ανάγκης. Πρέπει να γνωρίζεις "πως κανένα αύριο δεν είναι ίδιο με το σήμερα" γι' αυτό και πρέπει να πολεμήσεις μαζί μας να πετύχουμε το καλύτερο!

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ.

Ο ΙΟΥΔΑΙΟ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Εθνικοσοσιαλιστικός όρος, φιλοσοφικός και ιστορικός,ο οποίος αποκαλύπτει και αποδίδει τις ιουδαικές καταβολές και τον ιουδαικό χαρακτήρα της χριστιανικής θρησκείας. Ο ιουδαιοχριστιανισμός εμφανίστηκε σαν μια ιστορικά επίκαιρη παραλλαγή του ιουδαισμού, δηλαδή της μεσσιανικής θρησκείας των Εβραίων προφητών και η διδασκαλία του θεμελιώθηκε στα δόγματα της Παλαιάς Διαθήκης. Ετσι εκήρυξε την ύπαρξη ενός "Αλλου Κόσμου" του θεού, που διακρίνεται ριζικά από τον φυσικό κόσμο του Ανθρώπου. Ο φυσικός κόσμος είναι τόπος εξορίας για τον Ανθρωπο, όπου διαδραματίζονται γεγονότα πού το έπαθλό τους βρίσκεται στον "Αλλο Κόσμο"! Το αντίτιμο των Ανθρωπίνων πράξεων είναι ο παράδεισος ή η κόλαση. Ο Ιουδαιοχριστιανισμός κίνησε μια διαδικασία υποτιμήσεως και υποβαθμίσεως του Κόσμου και της Φύσεως, αλλά κυρίως της Ιστορίας. Η ατομική ψυχή έχοντας απωλέσει την φυσική της αθωότητα, είναι βεβαρυμένη με την προπατορική της ενοχή. Η επίγεια ζωή της δεν αποσκοπεί επομένως, παρά στην δια της πίστεως, της προνοίας και της χάριτος του θεού, αναζήτησης της λύτρωσης από την αμαρτία, που θα οδηγήσει στην μεταθανάτια επιβράβευση της, με τον παράδεισο και την αιώνια βασιλεία των Ουρανών. Στην χριστιανική επινόηση της αιωνίας βασιλείας των ουρανών,του Παραδείσου και της Κόλασης, ενυπάρχει ως κύριο συστατικό στοιχείο η Ιουδαική κληρο-νομιά. Απουσιάζει μόνο η μεσσιανική βεβαιότητα για την επί γης ύπαρξη ενός περιούσιου λαού,που μέλλει να ενανθρωπίσει την βασιλεία του Θεού,για όλους τους λαούς της οικουμένης, ειρηνικά ή δια της βίας. Την μεσσιανική αυτή βεβαιότητα οι Εβραίοι την διαφύλαξαν για τον εαυτό τους ως κόρη οφθαλμού,ώστε διασπείροντας δια του Ιουδαιοχριστιανισμού το ισοπεδωτικό δόγμα και τον κοσμοπολιτισμό στους λοιπούς λαούς της οικουμένης,να επιτύχουν την πολιτική και την κοινωνική τους καθυπόταξη. Ετσι ενώ στον Ιουδαισμό βασιλεύει ο περιούσιος λαός του Θεού, που επιβάλλεται μεσσιανικά ως περιούσιος Λαός της Ιστορίας και συνεπώς δικαιούται να απολαύσει την παγκόσμια επικυριαρχία, ο Χριστιανισμός αρνείται οποιαδήποτε ιστορική αποστολή και καθήκον στην Λαϊκή Κοινότητα, αγνοεί τις κληρονομικές και πολιτιστικές της καταβολές και κατακερματίζει την οργανική της ενότητα. Ο Χριστιανισμός εκλαμβάνει την Λαϊκή Κοινότητα σαν ένα απλό άθροισμα ισότιμων ατομικών ψυχών εκάστη των οποίων δικαιούται να αναζητεί ιδιοτελώς την σωτηρία εγκαινιάζοντας μια προσωπική επικοινωνία με το Θείο μέσω

της εκκλησίας. Η Λαική Κοινότητα,ο πολιτισμός και η Ιστορία εννοούνται σαν μια απλή παρένθεση αγωνίας της ανθρώππινης ψυχής πού αναζητεί την εκ νέου ένωση της με τον Θεό και την κατάκτηση του επουράνιου Παραδείσου. Ο Ανθρωπος στον Χριστιανισμό δεν έχει ούτε φυλετική, ούτε ιστορική, ούτε πολιτιστική, ούτε εθνική ταυτότητα. Είναι ιδιοτελές άτομο συνδεδεμένο απ'ευθείας με τον Θεό, χωρίς την ύπαρξη ενδιαμέσου αναβαθμού, μεσολαβούσας ιστορικής διάστασης, όπως είναι η παραδοσιακή Λαική Κοινότητα,που μόνη αυτή αποδίδει στον άνθρωπο ιστορικό νόημα και πολιτιστική αποστολή.

Ο Ιουδαιοχριστιανισμός είναι το άλλο πρόσωπο του Ιουδαισμού,εκείνο που απευθύνεται στους λοιπούς λαούς της οικουμένης εκτός των εβραίων. Για τούτο είναι απαλλαγμένο από το μεσσιανικό κήρυγμα περί ενός περιούσιου Λαού της Ιστορίας, που οι Εβραίοι εκράτησαν ζηλότυπα για τον εαυτό τους προκειμένου να επιδιώξουν την παγκόσμια επικυριαρχία. Για τούτο έχει αντικαταστήσει το μίσος και την εκδικητική μανία των Εβραίων προφητών με το κήρυγμα της αγάπης,που εκθέτει στους κολάφους και την έτερη παρειά: Για να επιτύχει την ευκολώτερη υποταγή των αλλοφύλων.Για αυτό τέλος το δόγμα του είναι ισοπεδωτικό και διεθνιστικό,ώστε να υπονομεύει και να αποσυνθέτει ευκολώτερα την ιδιαίτερη φυλετική και πολιτιστική ταυτότητα των Λαικών Κοινοτήτων, προς όφελος του Ιουδαισμού, που κατ'αντίθεση, διακηρύσσει την φυλετική αλληλεγγύη των απανταχού Εβραίων.

Ο Ιουδαιοχριστιανισμός μεταλαμπαδεύτηκε στην Ευρώπη σε εποχή πολιτιστικού μαρασμού και βαθειάς κρίσης των Παραδοσιακών Αξιών κατόρθωσε δε σε διάστημα μερικών αιώνων να εμφυτεύσει τον Εβραικό σκοταδισμό στον κορμό του ~~Εβραικού~~ Πολιτισμού,ώστε να τον αποκόψει από τις καταβολές του,να τον αποπροσανατολίσει από την ιστορική του προοπτική και να τον οδηγήσει στην αποσύνθεση και τον εκφυλισμό.Ο Ιουδαιοχριστιανισμός εκκινώντας από την γενέθλια γη του εισέβαλε στην Ευρώπη ως μία επιδημία κατάλληλα προσαρμοσμένη στις απαιτήσεις της ιστορικής συγκυρίας,ενέσκυψε ως μια θρησκευτική πανούκλα που βαθμιαία προσέβαλε όλους τους Αρίους Λαούς.Φορέας της,η φυλετική πανσπερμία που εδραίωνε εκείνη την εποχή την απειλητική παρουσία της υπό την μορφή του συρφετού των δούλων που μεταφέρθηκαν από την Ανατολή,στην γηρασμένη καρδιά ενός ρωμαικού κόσμου υπό παρακμή,όπου οι Ελληνικές Αξίες έδυαν και οι Πολιτιστικές Αρετές έδιναν τη θέση τους στον ατομοκεντρικό ωφελιμισμό και την κερδοσκοπική μανία της εμπορικής κοινωνίας. Στα σημαντικότερα πολιτιστικά κέντρα της Ρωμαικής Αυτοκρατορίας με επικεφαλής την ίδια την Ρώμη, η εισβολή του ατομικού ωφελιμισμού και της κερδοσκοπίας καθώς και η χυδαιοποίηση του δημοσίου βίου εκτόπιζαν και κατέλυαν τα συλλογικά καθήκοντα των πολιτών προς την Λαική Κοινότητα.Ηταν μια εποχή χειμασμού και έκπτωσης των Παραδοσιακών Αξιών, που είχε εγκαταστήσει κυρίαρχες ο Ελληνικός Τρόπος Ζωής. Τις αξίες του Ηρωισμού και της Τιμής είχαν υποκαταστήσει οι νόθες απαξίες της πολιτικής φαυλότητας

του χρηματισμού και της εξαχρείωσης των ηθών. Η Αριστοκρατική Πολιτεία σε βαθειά κρίση, είχε παραχωρήσει την θέση της σε μια πολυφυλετική, κοσμοπολίτικη δημοκρατική κοινωνία αδιάφορη για την υπεράσπιση των πολιτιστικών Αξιών και την ιστορική προοπτική της Λαϊκής Κοινότητας. Η εποχή ήταν ώριμη για την βασιλεία του ευτελούς, ποταπού και κουρασμένου ανθρώπου, που το μεσσιανικό, κοσμοπολιτικό και ισοπεδωτικό μήνυμα του αναγόρευε την απελπισία και την αδυναμία σε αρετή και επιβράβευε με ένα επουράνιο παράδεισο τους δούλους, τους αδικημένους και τους αδύνατους όλης της γης και της ιστορίας. Αυτή η θρησκεία των δούλων και των Εβραίων επέτρεψε για πρώτη φορά στην ιστορία, στην αδυναμία και την αναξιότητα να χλευάσει την δύναμη, την τιμή και την αξιοσύνη με την αντιφυσική,ωφελιμιστική υπόσχεση μιας δίκαιης ανταμοιβής στην "άλλη ζωή".
Σε κάθε ιστορική καμπή,όπου η στειρότητα και η πολιτιστική κούραση καθίστανται κυρίαρχες στην πολιτική και κοινωνική ζωή, οι λαοί είναι ευάλωτοι στο δηλητήριο του ισοπεδωτικού κηρύγματος των θρησκευτικών ή πολιτικών επιδημιών, που ευαγγελίζονται την πανανθρώπινη λύτρωση μέσω μεταιστορικών ή επουράνιων παραδείσων. Είναι ο καιρός που ο κουρασμένος μαζάνθρωπος καταφεύγει στα μεσσιανικά θρησκευτικά δόγματα ή τις επιστημονικοφανείς πολιτικές νομοτέλειες προκειμένου να αιτιολογήσει την πολιτιστική του παρακμή και να παραιτηθεί από την αγωνιστική βίωση της ζωής, που υπαγόρευε το καθήκον του απέναντι στη Λαϊκή Κοινότητα, την ιστορία και την φύση. Είναι η εποχή του θανάτου των ηρώων και της κυριαρχίας των μαρτύρων, του όχλου και της αγοράς. Γι'αυτό και ο πρωτοχριστιανισμός των κατακομβών δεν ήταν παρά ο μπολσεβικισμός της αρχαιότητος, γι'αυτό επίσης το όραμα του επίγειου υλικού παραδείσου της καταναλωτικής αφθονίας, που τρέφει την αστική ηθική, δεν είναι παρά η μία όψη ενός ωφελιμισμού, που η άλλη όψη του είναι η αιώνια βασιλεία των ουρανών που ευαγγελίζεται η χριστιανική ηθική. Είναι τότε που ο Ιουδαίος θριαμβεύει.

2000 όμως χρόνια χριστιανικής παραδόσεως είναι αρκετά για να εμφυτεύσουν στην Ευρώπη το στίγμα ενός χριστιανικού πολιτισμού που επηρρέασε και επηρρεάζει δραστικά την ιστορική εξέλιξη των λαών της.Ο Εθνικοσοσιαλισμός οφείλει επομένως να απαντήσει ορισμένα μεγάλα ερωτηματικά που αναφύονται κατά την αντιπαράθεση του με τον ιουδαιοχριστιανισμό, προκειμένου να επαναπροσδιορίσει την πολιτιστική και ιστορική ταυτότητα του ευρωπαίου ανθρώπου.
Τα ερωτήματα αυτά είναι τα εξής:

1.Περί του προσώπου του Χριστού.

Ηταν ο Χριστός Θεός ή άνθρωπος;Το ζήτημα υπήρξε αντικείμενο μελέτης από πλήθος ερευνητές δίχως να έχει ως σήμερα ριφθεί άπλετο φως. Μεταξύ των μελετητών υπήρξαν και ορισμένοι χριστιανομάχοι πρόδρομοι του εθνικοσοσιαλισμού όπως ο Ε.Ρενάν αλλά και οι σημαντικότεροι Εθνικοσοσιαλιστές φιλόσοφοι, όπως ο Α.Ρόζενμπεργκ. Σήμερα, χάρις κυρίως στις μελέτες του Ρόζενμπεργκ τείνει να γίνει ορι-

στικά δεκτή η άποψη πως ο Χριστός δεν ήταν Εβραίος αλλά Αριος μύστης, ο οποίος μυήθηκε στην Αρία παράδοση και σοφία κατά την εικοσαετή σχεδόν περιπλάνηση του στις Ινδίες. Η Χριστιανική όμως διδασκαλία διασώθηκε χάρις στις "φιλότιμες" προσπάθειες των μαθητών του Χριστού, ιδιαίτερα δε του Αποστόλου Παύλου και των ευαγγελιστών. Η φυλετική ταυτότητα και η ιουδαική παιδεία όλων των ανωτέρω δεν αμφισβητείται. Για τον εθνικοσοσιαλισμό συνεπώς, ο Χριστιανισμός δεν είναι η αυθεντική διδασκαλία του Χριστού, που παραμένει άγνωστη, αλλά η διδασκαλία των επιγόνων του, που περιέχεται στην Καινή Διαθήκη, η οποία δεν αποτελεί παρά φυσική προέκταση της Παλαιάς Διαθήκης και του Μωσαικού Νόμου. Η Αρία φύση του Χριστού συνεπώς, δεν αναιρεί την εβραική καταγωγή του Χριστιανισμού.

2.Περί της φύσεως της Εκκλησίας

Υπάρχει στον Χριστιανισμό έλλειψη μεσολαβούσας Ιστορικής βαθμίδας μεταξύ εξατομικευμένου ανθρώπου και θεού ; ή η βαθμίδα αυτή είναι η εκκλησία με την παράδοση, το τυπικό και την ιεραρχία της ;

Η πρωτοχριστιανική εκκλησία ήταν μια λατρευτική κοινότητα πιστών χωρίς κοινωνικό όραμα και ιστορική αποστολή με μόνο σκοπό την αλληλοβοήθεια και την προετοιμασία των μελών για την άλλη ζωή, που η παρουσία της αποτελούσε καρκίνωμα στον ήδη τότε ασθενή κοινωνικό ιστό της Ρωμαικής Αυτοκρατορίας. Το σημερινό ανάλογό της είναι η εβραϊκού τύπου παρακμιακή κοινότητα των "Μαρτύρων του Ιεχωβά" με την σχολαστική προσκόληση στο γράμμα των Γραφών και την ριζική άρνηση των Φυσικών Αξιών της Λαϊκής Κοινότητας. Είναι επομένως μέγα σφάλμα να ταυτίζουμε την εκκλησία των ημερών μας μετά από ιστορική διαδρομή 20 αιώνων, με την πρωτοχριστιανική εκκλησία των κατακομβών και της αποστολικής διδασκαλίας των Γραφών. Κατά τους διαρρεύσαντες 20 αιώνες δεν ήταν η εκκλησία εκείνη που μετάλλαξε τις εκχρισθιανισθείσες παραδοσιακές Λαϊκές Κοινότητες των Αριοευρωπαίων, ώστε να τις προσαρμόσει στο δόγμα της αποστολικής διδασκαλίας. Εάν ο Ιουδαιοχριστιανισμός διέθετε μια τέτοια καταλυτική δύναμη, σήμερα ο ευρωπαϊκός πολιτισμός θα ήταν ένα μακρινό παρελθόν. Αντιθέτως, οι παραδοσιακές Λαϊκές Κοινότητες της Ευρώπης ήταν εκείνες, που χάρις στην τεράστια αφομοιωτική δύναμη του πολιτισμού τους κατόρθωσαν να Αριοποιήσουν την Ιουδαιοχριστιανική εκκλησία και να την εντάξουν στην δική τους ιστορική προοπτική. Αυτή η σθεναρή άμυνα της Ευρώπης απέναντι στην Ιουδαική εισβολή κράτησε στη ζωή τον χειμαζόμενο Αριο πολιτισμό μέχρι την άνοιξη της Αναγέννησης. Το Βυζάντιο υπήρξε για μια χιλιετηρίδα ο στίβος της γιγαντιαίας συγκρούσεως του κλασσικού Ελληνοευρωπαϊκού προτύπου ζωής με τον παρασιτικό Ιουδαισμό, που φορώντας την λεοντή του εξελληνισμένου Χριστιανισμού επεδίωξε να ολοκληρώσει το διαβρωτικό-εκφυλιστικό του έργο.

Επομένως η εκκλησία δεν υπήρξε ποτέ η μεσολαβούσα ιστορική διάσταση μεταξύ εξατομικευμένου ανθρώπου και θεού. Αλλά αφομοιωμένη

μέσα στα ιδιαίτερα πολιτιστικά χαρακτηριστικά κάθε Ευρωπαϊκής Λαϊκής Κοινότητας και μεταμορφούμενη σταδιακά σε καθολικισμό στη Δύση, Ορθοδοξία στην Ανατολή και Προτεσταντισμό στον Βορρά, διέσωσε την παραδοσιακή ταυτότητα του Αρίου πολιτισμού, παρακολουθώντας και εκφράζοντας τις ιδιαιτερότητές του. Ετσι, απεσκόπησε στην πλέον ανώδυνη εξισορρόπηση και απόσβεση των κλυδωνισμών της Ιουδαϊκής εισβολής, στην πλεον ακίνδυνη αφομοίωση και εξουδετέρωση του δηλητήριου των εκφυλιστικών απαξιών της Χριστιανικής επιδημίας. Οι διάφορες εκκλησίες υπό την σημερινή μορφή τους, με τις ιδιαίτερες παραδόσεις τους, τις ιδιομορφίες, τις συγκρούσεις, την εκκοσμίκευση και τις αντιθέσεις τους, είναι το Αριο αντίδοτο στην Εβραϊκή ισοπέδωση που εκόμισε ο χριστιανισμός. Μόνον έτσι οι Άριοι Λαοί κατάφεραν να επιβιώσουν, ώστε κάτω από το χριστιανικό φλοιό τους να ξεπροβάλλουν το ίδιο αυθεντικοί όπως πριν 2000 χρόνια.

3. Περί Ελληνοχριστιανικού Πολιτισμού.

Ο Ιουδαιοχριστιανισμός στην προσπάθειά του να αλώσει τις Αριες κοινωνίες της Ευρώπης φόρεσε την λεοντή του Ελληνισμού, χωρίς την οποία είναι βέβαιο πως δεν θα εύρισκε πρόσφορο πεδίο εξαπλώσεως. Τη διάδοσή του συνεπώς ο Χριστιανισμός την οφείλει αφ' ενός στην Ελληνική γλώσσα των ευαγγελίων και αφ' ετέρου στη διδασκαλία των Ελλήνων και Λατίνων πατέρων της Εκκλησίας. Χωρίς ιδιαίτερα την πατερική διδασκαλία που αποτελεί θεμέλιο της Ορθοδοξίας, ο Χριστιανισμός δεν θα επεβίωνε. Ο Ελληνισμός όμως με την αφομοιωτική του δύναμη άσκησε τέτοια ισχυρή επιρροή στον Χριστιανισμό, ώστε το αποτέλεσμα δεν ήταν αυτό που προσδοκούσαν οι Ιουδαίοι όταν εξαπέλυαν στον ευρωπαϊκό κόσμο την επιδημία τους. Αντί ο χειμαζόμενος Ελληνισμός να αλωθεί από τον Ιουδαιοχριστιανισμό, τον αφομοίωσε βαθμιαία, όχι όμως χωρίς καταστρεπτικό πολιτικό κόστος: Παρά την αφομοίωση τα εγγενή σπέρματα του Εβραϊκού τρόπου ζωής διοχετεύτηκαν αναλλοίωτα στον ευρωπαϊκό κορμό και έκτοτε, ταξιδεύοντας μέσα στην Ιστορία προκαλούν από εποχή σε εποχή τερατογενέσεις της ευρωπαϊκής πολιτιστικής μήτρας όπως τα σύγχρονα εκφυλιστικά ιδεολογικά ρεύματα του μαρξισμού και του φιλελευθερισμού. Είναι τόσο ανεξίτηλη η ελληνική σφραγίδα πάνω στον Χριστιανισμό, ώστε δικαίως ο Περικλής Γιαννόπουλος αναφωνεί, ότι οι Ελληνες, πρέπει να αποκαλούνται όχι Χριστιανοί, αλλά Χριστιανοποιοί ή Χριστιανωτές.

Ο Ελληνοχριστιανικός Πολιτισμός είναι ένα αμάλγαμα δύο αντιδιαμετρικών θεωρήσεων ζωής που αντιπαλεύουν επί αιώνες για την επικυριρχία της Ευρώπης. Η διεισδυτικότητα και η αφομοιωτική δύναμη όμως του ελληνισμού διέβρωσαν και διαπότισαν τη συμπαγή Ιουδαϊκή κληρονομιά που εκόμισε ο Χριστιανισμός από τις σημιτικές ερήμους. Το ιστορικό κράμα που προέκυψε έχει ήδη μια παράδοση 20 αιώνων, που σφράγισε την πολιτιστική εξέλιξη των ευρωπαϊκών Λαών και είναι αδύνατο να αγνοηθεί. Χρέος του Εθνικοσοσιαλισμού είναι να αποκαθάρει τον ήδη Αριοποιημένο Χριστιανισμό από κάθε παραμένον υπόλειμμα ιουδαϊ-

κού σπέρματος και να τον προσανατολίσει σταθερά προς τις αξίες της Λαϊκής Κοινότητας. Πρώτα οφείλουμε να απορρίψουμε ριζικά την Παλαιά Διαθήκη, ως την αυθεντική εβραϊκή βίβλο, που διεκτραγωδεί την Ιστορία των Ιουδαίων, των μισαλλόδοξων ερημιτών προφητών τους, των παραδείσων και των κολάσεων και του σκοτεινού εξουσιαστή θεού τους. Μετά πρέπει να Αριοποιήσουμε την Καινή Διαθήκη. Επειτα, οφείλουμε να ρίψουμε μια ποιητική ματιά δια μέσου των Αριοποιημενων δογμάτων της πατερικής διδασκαλίας για να ξεδιαλύνουμε και να αποκαλύψουμε κάτω από τον εβραϊκό φλοιό τους τη γνήσια Ελληνική πολιτιστική τους ταυτότητα. Τότε θα αναδιθεί ολοζώντανη και αυθεντική μέσα από το βάθος 2500 χρόνων η αληθινή θρησκεία της Ευρώπης και της φυλής μας: Ο Παγανισμός, που με τον Μύθο, τους θεούς και τους ήρωες, την λατρεία της Φύσεως και της Ζωής, θα ευαγγελιστεί στον άνθρωπο τον νέο κοσμικό του Λόγο.

4.Περί Βυζαντινού Πολιτισμού,Ορθοδοξίας και Ρωμιοσύνης.

Ο Βυζαντινός Πολιτισμός είναι πράγματι καρπός της Ἑλληνοχριστιανικής επιμειξίας. Το Βυζάντιο υπήρξε η πλατειά κοίτη, που υποδέχτηκε τα δύο αντιπαλεύοντα πολιτιστικά ρεύματα. Ολόκληρη η Βυζαντινή ιστορία δεν είναι παρά η προσπάθεια του Αρίου Ελληνικού Αίματος να αφομοιώσει και να εξελληνίσει τον βάρβαρο εισβολέα: την Ιουδαιοχριστιανική πανούκλα με το ισοπεδωτικό και εκφυλιστικό της μήνυμα. Ολα τα ιστορικά γεγονότα εκείνης της δραματικής χιλιετηρίδος απηχούν αυτή τη γιγαντιαία σύγκρουση. Οι απελπισμένοι αντιχριστιανικοί διωγμοί των Ρωμαίων Αυτοκρατόρων, που έβλεπαν το ιουδαιοχριστιανικό καρκίνωμα να κατατρώγει τις σάρκες της γηρασμένης αυτοκρατορίας. Ο Μέγας Κωνσταντίνος, που ταλαντεύτηκε μεταξύ της Ελληνικής του Φύσεως και της Ιουδαιοχριστιανικής του καλλιέργειας. Οι Ελληνίζουσες αιρέσεις. Ο Μέγας Ιουλιανός, ο αποκληθείς από τους Ιουδαιοχριστιανούς "παραβάτης". Ο Ιουδαιοχριστιανός Θεοδόσιος, που κατέστειλε την πνευματική επανάσταση της Ελληνικής φιλοσοφίας των Νεοπλατωνικών και σκοτείνιασε τον Ελληνικό Κόσμο σβήνοντας για πάντα την Ολυμπιακή δάδα. Ο "άγιος" Κύριλλος Αλεξανδρείας που διαμέλισε με τον μανιασμένο ιουδαϊκό όχλο του την τελευταία Ελληνίδα φιλόσοφο Υπατία. Οι Τρεις Ιεράρχες που ελληνοποίησαν τον Ιουδαιοχριστιανισμό διαβλέποντας την αποτυχία του να διαβρώσει τον Ελληνικό Κόσμο. Ο αμφιρρέπων Ιουστινιανός και ο Ελληνόψυχος Ηράκλειος. Η εικονομαχία με τους Ιουδαΐζοντες εικονοκάστες και τους Ελληνίζοντες εικονολάτρες. Οι Ελληνες Μακεδόνες και ο Μέγας Βασίλειος. Το Ιουδαιοχριστιανικό μοναστικό κίνημα και ο Ἑλληνας Λαχανοδράκων. Οι τελευταίοι Ελληνες Πλήθων Γεμιστός και Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και ο εβραιόψυχος πατριάρχης Σχολάριος.

Δεν ήταν ο Χριστιανισμός συνεπώς εκείνος που βοήθησε τον Ελληνισμό να επιβιώσει. Ἠταν αντίθετα ο Ελληνισμός που σπατάλησε περισσή ζωτική ενέργεια 20 αιώνων για να μεταλλάξει το Ιουδαιοχριστιανικό Παράσιτο σε Ελληνικό ανθό. Ο Ελληνικός αυτός ανθός είναι

ό,τι κληροδοτήθηκε στην νεώτερη ιστορία ως Ορθοδοξία και Ρωμηοσύνη. Πράγματι το συστατικό στοιχείο της Ορθοδοξίας και της Ρωμηοσύνης, που τις διαφορίζει από τις άλλες παραδοσιακές κοινότητες δεν είναι ο Χριστιανισμός τους αλλά οι Ελληνικές τους καταβολές, το Ελληνικό Αίμα και κύτταρο. Η Ορθοδοξία είναι η πίστη της Ρωμηοσύνης και η Ρωμηοσύνη είναι η ίδια η Ελληνική Λαϊκή κοινότητα διαποτισμένη από την Ορθόδοξη παράδοση του εξελληνισθέντος από την πατερική διδασκαλία Χριστιανισμού συν τους λαϊκούς αγώνες του γένους υπέρ της πατρίδος και υπέρ μιας απόλυτα Ελληνοποιημένης Χριστιανικής Πίστεως. Η παράδοση του Κρυφού σχολειού, η λεβεντιά και το φιλότιμο των Αρματολών και των Κλεφτών και το αντιεβραϊκό μένος του πατροκοσμά του Αιτωλού, τον οποίο και τελικά θανάτωσαν οι Εβραίοι, είναι εκφάνσεις της παραδοσιακής Λαϊκής ψυχής και του Ελληνικού κυττάρου και όχι φυσικά του ισοπεδωτικού κηρύγματος της ιουδαιοχριστιανικής αγάπης. Ο Κολοκοτρώνης στο πρόσωπο των "αλλοπίστων" αναγνωρίζει και πολεμά τους αλλόφυλους εχθρούς και δεσμωτές του γένους.

Δεν είναι επομένως η Ορθοδοξία και η Ρωμιοσύνη που με τον Χριστιανισμό τους βοήθησαν τον Ελληνισμό να επιβιώσει. Αντίθετα, είναι η Ελλάδα που μεταπλαθόμενη σε Ορθοδοξία και Ρωμιοσύνη για να εξουδετερώσει το δηλητήριο της Ιουδαϊκής επιβολής, έδωσε φλόγα ζωής στον Χριστιανισμό.

5. Περί του Χριστιανισμού ως προμαχούντος κατά του Ιουδαϊσμού.

Δεν είναι ο Χριστιανισμός ο πρόμαχος στον αγώνα κατά του Ιουδαϊσμού, αλλά το Αριο Φυλετικό Αρχέτυπο πάνω στο οποίο ο Χριστιανισμός μπολιάστηκε, χωρίς ωστόσο να αλλοιώσει την αυθεντική του ζωτικότητα. Ο αγώνας του Αρίου εναντίον της παρασιτικής Ιουδαϊκής επιβολής, ήταν και παραμένει αγώνας υπέρ της αυθυπαρξίας και αυτοσυντηρησίας του πολιτισμού του και χρονολογείται πολύ πρίν την εμφάνιση του Χριστιανισμού. Ο Χριστιανισμός είναι το ώριμο τέκνο του Ιουδαϊσμού, κατά το μέτρο που αντιλαμβάνεται ομοιότροπα την Ιστορία και με κριτήριο τις βασικές αξίες στις οποίες αναφέρεται, αξίες που δεν διαφέρουν από αυτές του γεννήτορα του. Το Ιουδαιοχριστιανικό ισοπεδωτικό κήρυγμα, μη κατορθώνοντας να κατακερματίσει την στέρεα δομή των Αρίων Λαϊκών Κοινοτήτων όπως επεδίωκαν οι Εβραίοι απόστολοι του, αφομοιώθηκε και μεταπλάστηκε δημιουργικά από αυτές. 'Ετσι το κοσμοπολίτικο μήνυμα του διυλίστηκε στους ιδιαίτερους παραδοσιακούς πολιτιστικούς ιθμούς εκάστου ευρωπαϊκού Λαού και μεταμορφώθηκε σε διαφοροποιημένα χριστιανικά δόγματα, έκαστο των οποίων έφερε ανεξίτηλη την σφραγίδα της πολιτιστικής παραδόσεως που το εξέθρεψε. 'Ετσι βαθμιαία ο Χριστιανισμός μεταλλάχτηκε σε Ορθοδοξία στην Ανατολή, Ρωμαιοκαθολικισμό στη Δύση και προτεσταντισμό στο Βορρά. Αυτή η διαφοροποίηση του χριστιανικού δόγματος από Λαό σε Λαό, που φέρει εγγενή την ισχυρή επίδραση των ιδιαίτερων αξιών κάθε Λαϊκής Κοινότητας είναι η πιστοποίηση της τελικής νίκης του Αριοευρωπαϊκού Πολι-

τισμού πάνω στο χριστιανικό αποκύημα της ιουδαϊκής μήτρας. Ο Χριστιανισμός από τους Εβραίους για να καταργήσει τις πατρίδες και τις Λαϊκές Κοινότητες αλώνοντας τις παραδοσιακές δομές τους, σαν απαραίτητη προϋπόθεση για την δημιουργία μιας παγκόσμιας κοινωνίας ισοπεδωμένων ανθρώπων χωρίς φυλετική ταυτότητα και ιστορικό προορισμό, μιας οριζόντιας φυλετικής πανσπερμίας έτοιμης να δεχτεί την επικυριαρχία του περιούσιου Λαού του Θεού σαν αντίτιμο για τον κατακτηθέντα επίγειο παράδεισο.

Στην επίθεση του αυτή, που διήρκησε 20 αιώνες, ο Ιουδαϊσμός απέτυχε και τρανή απόδειξη για αυτό είναι η αειθαλής παρουσία των ακμαζουσών Λαϊκών Κοινοτήτων της Ευρώπης που συνεχίζουν να δημιουργούν πολιτισμό. Τους τελευταίους όμως δύο αιώνες, ο Εβραίος επιχειρεί νέα ολομέτωπη επίθεση με όπλα τα δύο νόθα τέκνα του, σύγχρονα τερατογεννήματα της Ιουδαιοχριστιανικής μήτρας. Τις κοινωνικές ισοπεδωτικές ιδεολογίες του Φιλελευθερισμού και του Μαρξισμού. Μόνος υπερασπιστής των παραδοσιακών αξιών της Λαϊκής Κοινότητας και του Ευρωπαϊκού πολιτισμού απέναντι στη νέα επιβουλή, οβιδιακή μεταμόρφωση της Παλαιάς, ίσταται ο Εθνικοσοσιαλισμός.

6. Περί του Χριστιανισμού ως παγκόσμιας θρησκείας της αγάπης και της αδελφοσύνης των Λαών που δίδει ελπίδα και νόημα ζωής στους απανταχού αδύνατους, απόκληρους και αδικημένους παρίες της ιστορίας.

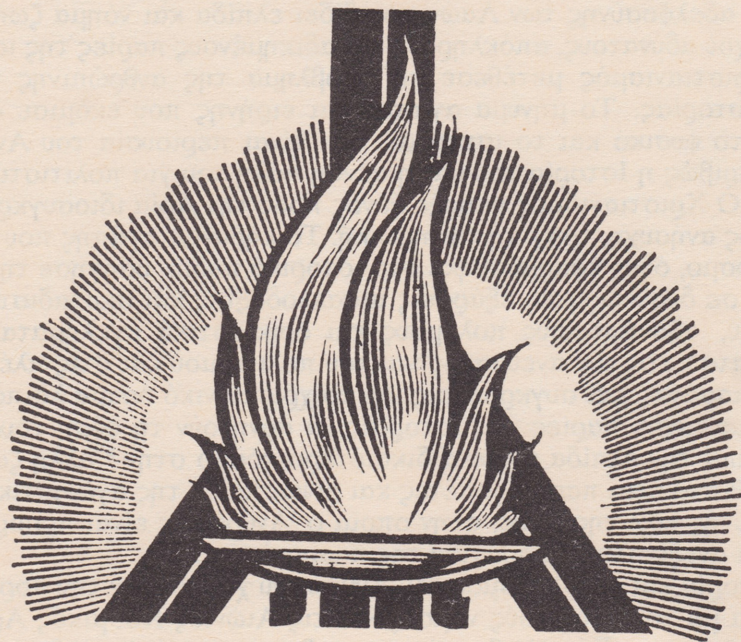
Ο Χριστιανισμός μετέθεσε το πρόβλημα της ανθρώπινης ύπαρξης εκτός Ιστορίας. Το μήνυμα αγάπης και ειρήνης που εκόμισε δεν έχει τίποτε το φυσικό και το ιστορικό. Οτι είναι περιουσία του Ανθρώπου, είναι ακριβώς η Ιστορία του και η αέναη πάλη του για πολιτιστική δημιουργία. Ο Χριστιανισμός υπήρξε ξένος προς την Αρία ιδιοσυγκρασία, τη διηνεκώς ανήσυχη, τραγική και ηρωική. Το κήρυγμα αγάπης που εκόμισε στον Κόσμο, όταν εφαρμόσθηκε στο ιστορικό πεδίο, οδήγησε την ανθρωπότητα σε δυσθεώρητες εξάρσεις μισαλλοδοξίας και σκοταδιστικού φανατισμού, εξοντωτικούς πολέμους και φρικιαστικά εγκλήματα, ανοσιουργήματα κατά του πνεύματος και του πολιτισμού και στις πλέον αιματηρές διαμάχες και συγκρούσεις. Αν το χριστιανικό όραμα λοιπόν βοηθά τους απανταχού παρίες της Ιστορίας να αρνηθούν τη φύση τους και να αποθέσουν την ελπίδα για ένα δικαιότερο κόσμο στην " άλλη ζωή ", δεν τους καθιστά έτσι παρά δραπέτες και ριψάσπιδες της αγωνιστικής εμβιώσης αυτής εδώ της ζωής, στην οποία ο 'Ανθρωπος είναι προορισμένος να θέσει ανεξίτηλη τη σφραγίδα της παρουσίας του.

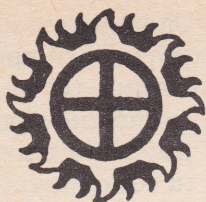
Η ιστορία και ο πολιτισμός του Ανθρώπου χαράσσουν την πορεία τους σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους και τις Αιώνιες Κοσμικές Αρχές και όχι ενάντια τους. Εάν μία θεωρία με τις θρησκευτικές και ηθικές της δοξασίες βρίσκεται σε συμφωνία μαζί τους, συμβάλλει δημιουργικά στην πορεία αυτή. 'Οταν όμως αντιμάχεται τη Φυσική Νομοτέλεια, οδηγείται στην κατάλυση και αναίρεση των αρχών της, ευθύς ως επιχειρήσει την πραγμάτωση της στο πεδίο της ιστορίας. Αυτό ακριβώς συνέβη και με τον Ιουδαιοχριστιανισμό, του οποίου τις ισοπεδωτικές αξίες αντιπα-

ρήλθε και απέρριψε όταν ήλθε σ'επαφή μαζί τους, το γνήσιο φυσικό τέκνο της ιστορίας, που είναι η παραδοσιακή Λαϊκή Κοινότητα που αποτελεί το λίκνο του Ανθρώπινου Πολιτισμού

Στον καιρό μας ο Εθνικοσοσιαλισμός κομίζει το μήνυμα της Ευρωπαϊκής Αναγεννήσεως, που αποκαθαρμένη από τον αναγκαστικό ιουδαιοχριστιανικό ζυγό 20 αιώνων, ευαγγελίζεται μια νέα αυθεντική Αριοευρωπαική πολιτιστική συγκομιδή. Απέναντι στην Εβραϊκή Αντίληψη Ζωής δια της οποίας ο Ιουδαιοχριστιανισμός εισήλθε στην Ιστορία, ο Εθνικοσοσιαλισμός αντιπαρατάσσει το αναγεννημένο Ελληνικό Πρότυπο Ζωής. Στους κόλπους της Εθνικοσοσιαλιστικής αναγεννήσεως δεσπόζουσα θέση κατέχει η γνήσια θρησκεία της Ευρώπης, ο Παγανισμός, ως αυθεντική έκφραση της θρησκευτικότητας του Αρίου ανθρώπου.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΑΝΑΔΕΛΦΟΙ ΑΡΧΑΝΘΡΩΠΟΙ

Αρκεί επιτέλους η ψυχαναγκαστική παλινωδία ορισμένων "κυρίων"! έ-χει καταντήσει αηδιαστική, μιας και τα πιο επιτυχημένα ακόμη αστεία, γίνονται πρόξενοι οχλήσεως μετά από τόσες πολλές επαναλήψεις.

Από ετών δημοσιεύουμε στο περιοδικό μας, σωρεία άρθρων και αναφορών σχετικά με φυλετικά και εθνολογικά ζητήματα, αποπειρώμενοι να διαφωτίσουμε τα συσκοτισμένα από το μεταπολεμικό κατεστημένο αντικείμενα. Κι' η προσπάθειά μας αυτή παρά το περιωρισμένο του χώρου και την μοιραία λόγω του πολυσυνθέτου κοινού εκλαϊκεύμενη αποδοσή της, δεν πάσχει καθόλου από σαφήνεια, επιστημονικότητα και συνέχεια. Φαίνεται όμως ότι ωρισμένοι επιμένουν να επανέρχονται στους υστερικόμορφους παροξυσμούς τους "περί αυτοχθόνων".

Αυτό μπορεί να συμβαίνει για 2 λόγους: Είτε διότι είναι δειλοί μικροαστοί και συνάμα ημιμαθείς μικρόνοες, είτε διότι είναι σκόπιμα αργυρώνητοι πρακτορίσκοι ξένων συμφερόντων και αποπληροφορητές. Γιά την Αρία - Ινδοευρωπαϊκή - Λευκή φυλή και τα φύλα και υποφύλα της καθώς και για την προϊστορία και την πρωτοϊστορία τους έχει μιλήσει αμετάκλητα η Φυσική Ανθρωπολογία και Φυλογνωσία, η Ηθολογία, η Γλωσσολογία η Λαογραφία, η Ιστορία της τέχνης, η Συγκριτική Θρησκειολογία, η Ψυχολογία (και ξέχωρα ειδικοί κλάδοι της), η Μουσικολογία και αρκετές επιστήμες ή κλάδοι επιστημών. Οι ατράνταχτες μαρτυρίες, ενδείξεις και αποδείξεις που απαράγραπτα προσφέρουν οι Επιστήμες δεν μπορούν να διαγραφούν από την μανία των μισαλλόδοξων και πορωμένων σκοταδιστών. Είτε θέλουν αυτοί να εξυπηρετήσουν τις μεγαλομανιακές Εθναμυντορικές δήθεν τάσεις τους (ξεπεσμένοι παραεθνικόφρονες), είτε εξυπηρετούν συνειδητά την εβραιομασωνική ψευτοεπιστήμη περί "αυτόχθονος" Ελληνικής φυλής κολακεύοντας τους προηγουμένους. Οσο είναι δυνατόν οι κάτοικοι της Τοσκάνης να προέρχονται κατ' ευθείαν από τον OREOPITHECUS BAMBOLI ή οι Αιγύπτιοι φελάχοι του Φαγιούμ και της Μεγκάρα είναι γνήσιοι εξελικτικοί απόγονοι των παραπιθήκων της ολιγοκαίνου ή του Proylobates Tandyi, άλλο τόσο είναι δυνατό οι Ελληνες να αποτελούν απόγονο του φερ' ειπείν "Αρχάνθρώπου"(;) των Πετραλώνων. Εδώ βέβαια θα επαναλάβουμε, πως είναι τουλάχιστο ευτράπελο να δεχθεί ο οιοσδήποτε έχέφρων άνθρωπος τις εικασίες του Μπολσεβίκου Πουλιανού σαν επιστημονική αλήθεια. Μόνο αρρωστημένοι και παραφρενικοί μεγαλομανείς αφέθηκαν στην σκηνοθετημένη φλυαρία του Σταλινικού τσαρλατάνου. Κάθε ορθόφρων άνθρωπος που αναζητάει απροκατάλυπτα την επιστημονική αλήθεια, δεν μπορεί να

πετάξει στα σκουπίδια το ιστορικό και βιολογικό υπόβαθρο, τα πορίσματα των ανθρωπολογικών ερευνών και την πολιτιστική μελέτη που διεξήγαγαν έγκριτες διάνοιες της επιστήμης, για να καταπιεί τις φαντασιώσεις του κάθε παραχαράκτη. (Στο περιοδικό μας, σε παλαιότερα τεύχη, στα άρθρα "φυλετική ιστορία του Ελληνικού Λαού" και "Ο θάνατος της Ανθρωπολογίας" καταδεικνύουμε την ψευδολογία και τα έωλα επιχειρήματα των Αστών και Μπολσεβίκων φαλκιδευτών). Το κατεστημένο συνεχίζει ασύδοτα να παραχαράσει κάθε αλήθεια με κυνισμό και επιτηδευμένη βεβαιότητα, εμείς στέκουμε ορθοί καί παλεύουμε για την Αλήθεια. Και επιμένουμε σε πείσμα των τσαρλατάνων, των μωρόδοξων και των συμπλεγματικών πως οι Ελληνες σαν έθνος προέκυψαν από [Ελληνικά και μη Ελληνικά] Αρια Ινδοευρωπαϊκά φύλλα που εισήλασαν στη νότιο Βαλκανική από το 3.000 π.χ. και ένθεν, κινούμενα από Βορρά και προερχόμενα από την Αριανή Πρωτοπατρίδα (είτε αυτή βρισκόταν μεταξύ Ελβα και Ρήνου, είτε στην στέππα των Κιργισίων είτε στα υψίπεδα του Παμίρ...).

Οποιος δεν μπορεί, δεν θέλει ή δεν τολμά να το παραδεχτεί και επιμένει στα περί αυτόχθονος και αναδέλφου, παραφράζοντας ή διαστρέφοντας την ιστορική ιδιαιτερότητα του Ελληνισμού είναι σίγουρα απόγονος του ανθρωποπιθήκου των Πετραλώνων.

Η ΑΠΕΙΛΗ

Να που ο κοντόχοντρος πρόεδρος της γείτονος χώρας ξαναχτύπησε. Και αυτή τη φορά με μοναδική ευστοχία όσο και πρωτοτυπία. Δεν είπε ψέμματα όπως στο βιβλίο του εκείνο, όπου υποστήριζε πως Ελληνικός Πολιτισμός της Μ.Ασίας είναι Τουρκικός, αν και οι Μογγολοειδείς πρόγονοί του εμφανίσθηκαν στον συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο αιώνες μετά την ακμή (και παρακμή) αυτού του πολιτισμού. Ούτε και δοκίμασε να απειλήσει αδιάντροπα την Ελλάδα και οποιαδήποτε άλλη γειτονική της Τουρκίας χώρα επί της οποίας έχει η φυλή του αρπακτικές βλέψεις. Αυτήν την φορά είπε ορθή κοφτή, καθαρή αλήθεια : η Ελλάδα, είπε, πρέπει να ευγνωμονεί την Τουρκία, διότι αυτή (η Τουρκία) με την επέμβασή της στην Κύπρο το 1974 έγινε η αιτία επαναφοράς της δημοκρατίας στην χώρα μας.

Από την Ελληνική πλευρά σιγή. Μόνο κάτι σπασμωδικές, μονότονες διακοινώσεις και διαμαρτυρίες, κάποια (προσποιητώς) αγανακτισμένη αναφορά από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης των δημοκρατών και τέλος. Και τι να πουν παραπάνω ; Η δημοκρατική μας ηγεσία (κυβέρνηση, αντιπολίτευση, "αριστερά" και λοιπά συμπαραμαρτούντα) ξέρει πολύ καλά πως εάν δώσει συνέχεια στο γεγονός θα είναι σα να ρίχνει λάδι στη φωτιά που θα βλάψει τα συμφέροντά της.

Αφήστε που μπορεί να ξυπνήσουν και κάποιοι νεοέλληνες (λίγο απίθανο αυτό) και ν'αρχίσουν να προβληματίζονται και ν'αναρωτιούνται μήπως έχει δίκιο ο Οζάλ. Εμείς από τη μεριά μας δεν έχουμε παρά να διορθώσουμε στο εξής : ευγνωμοσύνη στους Ασιάτες εισβολείς χρωστούν μόνο οι δημοκράτες πολιτικάντηδες που στέριωσαν το κοινοβουλευτικό τους λημέρι πάνω στην Κυπριακή καταστροφή. Η Ελλάς το μόνο που χρωστάει στους βάρβαρους είναι Αίμα, Φωτιά και Θάνατο για άλλη μια φορά. Η εισβολή του καλοκαιριού εκείνου, πριν 16 χρόνια, προστίθεται στον μακρύ κατάλογο που έχει για ξεπλήρωμα η Ελληνική Φυλή. Και όταν θα φθάσει το πλήρωμα του χρόνου τα χρέη θα ξεπληρωθούν με τεράστιο τόκο, αδιάφορο αν πάνω στην γη αυτή βρισκόμαστε εμείς ή τα τρισέγγονά μας.

Για την ώρα όμως δεν μας μένει παρά να παρακολουθούμε με ανησυχία τις εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα στα ανατολικά. Οι Τούρκοι ετοιμάζονται. Αυτή την εποχή μάλιστα, ευνοημένοι ιδιαιτέρως από

την προετοιμαζόμενη ιμπεριαλιστική επέμβαση στα εσωτερικά των Αραβικών χωρών, εντείνουν τις προσπάθειές τους για να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους. Κέρδη που κάθε άλλο παρά περιορίζονται σε παχιές εκφράσεις ευγνωμοσύνης και πομπώδεις υποσχέσεις. Αυτά είναι για εμάς. Οι Τούρκοι απαιτούν και εισπράττουν αυτά που επιθυμούν από το πρόθυμο διεθνές κύκλωμα. Χρήματα, πετρέλαιο, πρώτες ύλες και πάνω απ'όλα : ΟΠΛΑ. Ήδη της έχουν παραχωρηθεί 150 άρματα μάχης Leopard 1A3 και περί τα 40 αεροσκάφη F4E (τα γνωστά επιτυχημένα Phantom). Συγχρόνως σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται μια σειρά πολεμικών προγραμμάτων και παραγγελιών που σαν κύριο σκοπό έχουν την ανάδειξη της Τουρκίας ως αδιαμφισβητήτου τοπικής υπερδυνάμεως, με την είσοδο της επόμενης δεκαετίας.

Στο περιοδικό "Πτήση" αρ.74 και σελ. 34 μπορούμε να διαβάσουμε τα εξής χαρακτηριστικά :"Όσον αφορά το θέμα των στρατιωτικών δαπανών, η Τουρκία ήταν μια από τις λίγες χώρες στον κόσμο που μέσα στο 1990 δεν μείωσαν αλλά αύξησαν τους αμυντικούς τους προυπολογισμούς. Πιο συγκεκριμένα η Τουρκία αύξησε κατά 30% τις αμυντικές δαπάνες του 1990, που αντιστοιχεί έτσι στα 3,38 δις δολλάρια. Από το σύνολο του αμυντικού προυπολογισμού το 59% (2,02 δις δολλάρια) αντιστοιχεί σε προμήθειες νέων οπλικών συστημάτων. Αυτό σημαίνει ότι ο εκσυγχρονισμός των Τουρκικών Ε.Δ. προχωρεί με ταχύτατους ρυθμούς και η πολεμική μηχανή της χώρας διογκώνεται επικίνδυνα".

Βεβαίως, στο παραπάνω απόσπασμα οφείλουμε να κάνουμε μια σημαντική επεξήγηση : όπου αναφέρεται για τις Τουρκικές προμήθειες το επίθετο "αμυντικός" θα πρέπει να ταυτίζεται αμέσως με το "κατάφωρα επιθετικός". Οι γείτονες δεν συγκεντρώνουν οπλισμό μόνο και μόνο για τις παρελάσεις τους. Δεν τον συγκεντρώνουν καν για να αρπάζουν κάποιοι επιτήδειοι μεγαλόσχημοι εθνοπατέρες τις παχυλές "μίζες", όπως γίνεται κάπου αλλού. Τον συγκεντρώνουν για να επιβάλλουν την εθνική θέληση της χώρας και του λαού της χώρας αυτής, που συνίσταται στην διαρπαγή και εποικισμό των γειτονικών τους χωρών. Στο ίδιο τεύχος η "Πτήση" σελ. 35 διαβάζουμε :"Οι απώτεροι στόχοι της Τουρκίας του 2025 - μίας χώρας με 95 εκ. πληθυσμό, 1,5 εκ. στρατό, 4πλάσιο Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν από αυτό της Ελλάδας και με πυρηνικά όπλα - θα είναι η προσάρτηση των νησιών του Αν.Αιγαίου, ο διαμοιρασμός της υφαλοκρηπίδας, η κατάληψη της Δ.Θράκης, ο εξαναγκασμός της υπολοιπης Ελλάδας σε οικονομικο-πολιτική συνεργασία και η σταδιακή δορυφοροποίησή της". Εμείς διαφωνούμε σε ορισμένα σημεία, όπως στο χρονικό όριο του 2025. Δεδομένης της συνεχόμενης υποχωρητικότητος, υπογεννητικότητος και του γενικότερου φυλετικού-εθνικού μαρασμού από μέρους μας, προβλέπουμε πως οι Τούρκοι θα προχωρήσουν στα επεκτατικά τους σχέδια πριν το 2000. Και πολύ αμφιβάλλουμε εάν θα κάνουμε καν τον κόπο να υποχρεώσουμε τους Τούρκους να πολεμήσουν για να κατα-

κτήσουν αυτά που επιθυμούν. Μερικοί ίσως ψάξουν να βρούν κάποια ιστορικά παραδείγματα για το πως πάντα (ή σχεδόν πάντα) οι λίγοι Ελληνες κατατρόπωναν τους πολλούς εχθρούς. Σύμφωνοι! Αλλά να ρωτήσουμε κι εμείς πόσοι από εκείνους τους εχθρούς είχαν πυρηνικούς πυραύλους (όπως θα έχουν σε ελάχιστα χρόνια οι Τούρκοι) και πόσο υψηλότερο ήταν το φρόνημα εκείνων των Ελλήνων από των σημερινών. Εδώ μιλάμε πια για ολοκληρωτικό πόλεμο, για αγώνα επιβίωσης της Φυλής μας. Οι Τούρκοι δεν θα ξαναχρειαστούν "ραγιάδες" για να τους δουλεύουν και να τους φορολογούν. Η τακτική τους θα είναι καθαρά Κεμαλική επί των υποδούλων πληθυσμών : σφαγή μέχρις ενός και αντικατάστασή τους από εκατομμύρια εποίκων φερμένων από τα βάθη των πιό ανατολικών περιοχών τους.

Και πάλι όμως το όλο πρόβλημα της Τουρκικής απειλής εντοπίζεται στον δικό μας τρόπο και χρόνο ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ αντιδράσεως. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τώρα πως ακόμα και το κάθε 24 ωρο που περνά χωρίς να αντιδρούμε, είναι πολύτιμος χρόνος χαμένος. Η απειλή δεν καταπολεμιέται με την εγκατάσταση video στα Κέντρα Ψυχαγωγίας των μονάδων και με τις συνεχείς, ραγδαίες μειώσεις της θητείας. Δεν έχουμε να αποκομίσουμε το παραμικρό με τις εξοργιστικά χλιαρές (και πάντα ΜΟΝΟ λεκτικές) αντιδράσεις των δημοκρατών κυβερνητών της χώρας μας και με τις χιλιομασημένες φράσεις του τύπου: "ο κίνδυνος εξ ανατολών είναι και υπαρκτός και ορατός". Συγχαρητήρια για την διαπίστωση! Σε λίγο θα μας το λένε σα νέο πως "μάλλον" οι Τούρκοι έχουν ως απώτερο σκοπό τον γεωπολιτικό στραγγαλισμό της Ελλάδας. Αλλά μην ξεχνάμε : η μικρά μα έντιμος Ελλάς (κουσούρι αναγκαστικό όλων των "μικρών" να είναι "έντιμοι") αγωνίζεται τώρα για τα καταπατημένα δίκαια του λαού του Κουβέϊτ. Οπου "δίκαια"=σιωνιστικά συμφέροντα, και όπου "λαός του Κουβέϊτ"= κάτι εκατοντάδες τρυφηλοί και χαραμοφάηδες πρίγκιπες της κακιάς ώρας. Προέχει η διεθνιστική μας αλληλεγγύη κατά του "κακού" Χουσείν από την διαφύλαξη των Ελληνικών εδαφών - ηπειρωτικών και νησιωτικών - που μας έχουν απομείνει. 'Αλλωστε όλες αυτές οι "φίλες" χώρες (Αμερική, Κουβέϊτ, Σαουδική Αραβία, κ.α.) μας συνέδραμαν τόσο αποφασιστικά το 1974 στην Κύπρο, που η αποστολή των πολύτιμων πλοίων και αεροσκαφών μας ήταν το λιγότερο που μπορούσαμε να κάνουμε γι'αυτές. Μέχρι που να μας ζητήσουν και κάτι παραπάνω.

Το θέμα της εξ'ανατολών ορμώμενης αρπακτικότητος δεν κλείνει βεβαίως εδώ, τουλάχιστον όσον αφορά το παρών άρθρο. Θα προσπαθήσουμε στο μέλλον, μέσα από νέα άρθρα, να δώσουμε κι άλλες συνιστώσες του συγκεκριμένου θέματος, καθώς και το δικό μας στίγμα, ως Εθνικοσοσιαλιστών, για την αντιμετώπιση του Τουρκικού ιμπεριαλισμού.

Κωνσταντίνος Κομνηνός

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

Τον τελευταίο καιρό γίνεται λόγος για το περίφημο πολυνομοσχέδιο για την Παιδεία και ειδικότερα για τα άρθρα του που αφορούν την Ανώτερη και Ανώτατη Εκπαίδευση.

Από εφημερίδες και από τα ηλεκτρονικά μέσα ενημερώσεως ακούσαμε για κατάργηση της δωρεάν σίτισης στέγασης και παροχής συγγραμάτων και γενικά για μια εντατικοποίηση των σπουδών και παραπέρα εξειδίκευση τους. Βέβαια είναι γνωστή η αντιλαϊκή πολιτική της συντηρητικής παράταξης που όποιο όνομα και προσωπείο έχει πάγια εξυπηρετεί συμφέροντα αλλότρια από αυτά του Εθνους και του Λαού. Υπήρξε πράγματι μια αντίδραση από τους φοιτητές . Οι φοιτητικές παρατάξεις. Ειδικά αυτές της "Αριστεράς" κατάλαβαν ότι τα πράγματα δυσκόλεψαν γιατί δεν είχαν να αντιμετωπίσουν "αντιπάλους" μακρινούς όπως οι Κόντρας και οι "Ρατσιστές" αλλά μια κυβέρνηση ιδιαίτερη αυταρχική και αντιλαϊκή.

Ας δούμε όμως καλύτερα τι θα περιέχει το πολυνομοσχέδιο αν ψηφιστεί όπως θα το προτείνει η κυβέρνηση:

Κατάργηση του φοιτητικού εισητηρίου, κατάργηση της δωρεάν σίτισης και στεγάσεως σε άπορους φοιτητές που δεν περνάνε όλα τα μαθήματα, κατάργηση της παροχής δωρεάν συγγραμμάτων, κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, ποινές στους φοιτητές που δεν τελειώνουν τις σπουδές σε κάποιο ορισμένο χρονικό διάστημα. Και φυσικά δεν τελειώσαμε εδώ, βλέπετε το 1992 είναι κοντά και γι αυτό πρέπει να υπαρξει σύνδεση πανεπιστημίων και βιομηχανίας που σημαίνει περαιτέρω ειδίκευση (άρα περισσότερη εντατικοποίηση) και βεβαίως το κλού του νομοσχεδίου που δεν είναι τίποτα παρά τα περιβόητα ιδιωτικά πανεπιστήμια τα οποία θα είναι μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (εδώ γελάμε).

Οπως καταλαβαίνετε το νομοσχέδιο είναι σε γενικές γραμμές απαράδεκτο για τους εξής λόγους που θα δούμε. Το νομοσχέδιο κατηγοριοποιεί τους φοιτητές σε κατηγορίες όχι ανάλογες των δυνατοτήτων τους αλλά ανάλογες της τσέπης τους. Οποιος έχει χρήματα σπουδάζει, όποιος δεν έχει ας γίνει υδραυλικός ή άνεργος. Θαυμάστε το μεγαλείο των νέων ιδεών.

Κανείς δεν είπε ότι το υπάρχον σύστημα ήταν δίκαιο. Ολοι γνωρίζαμε ότι υπήρχαν φοιτητές που είχαν ανάγκη από βοήθεια και δεν έ-

παιρναν γιατί υπήρχαν κάποιοι αετονύχηδες γιοί "απόρων" γιατρών και δικηγόρων (κάτω των 200.000 ετήσιο εισόδημα) που έπαιρναν κοπόνια σίτισης. Βοήθεια δικαιούται ο πραγματικά άπορος φοιτητής αυτός που θα αποδείξει πραγματικά ότι έχει ανάγκη βοήθειας και θα ανταποκρίνεται σε αυτήν, δηλαδή θα είναι επιμελής.

Ολοι γνωρίζουμε ότι υπάρχουν φοιτητές που εργάζονται γιατί η βοήθεια είναι πενιχρή ή γιατί έχουν οικογενειακές ανάγκες. Αυτοί οι φοιτητές βέβαια δεν μπορούν να τελειώσουν στον ορισμένο χρόνο ή να περάσουν όλα τα μαθήματα. Το νομοσχέδιο πάντως είναι σαφές: "Κόφτε το λαιμό σας".

Υπάρχουν πραγματικά τεμπέληδες και συνταξιούχοι φοιτητές στα ελληνικά πανεπιστήμια όμως το υπάρχον νομοσχέδιο δεν κάνει σαφή διαχωρισμό τους από αυτούς που έχουν οικονομικά και οικογενειακά προβλήματα και επομένως δεν μπορούν να είναι επιμελείς.

Το νομοσχέδιο αυτό δεν θα ήταν τόσο καταστροφικό για την παιδεία αν ο κεντρικός άξονας δεν ήταν η υπερεξειδίκευση. Οπως είδαμε βασικός άξονας του νομοσχεδίου είναι η σύνδεση πανεπιστημίου και βιομηχανίας. Αυτό δεν είναι τόσο αθώο όσο φαίνεται. Οι ιδιωτικές βιομηχανίες και οι πολυεθνικές ναι μεν θα δίνουν γενναία κονδήλια για έρευνα αλλά θα απαιτήσουν από τα πανεπιστήμια την δημιουργία εξειδικευμένων πτυχιούχων που στην ουσία δεν θα είναι επιστήμονες αλλά εξειδικευμένοι τεχνίτες.

Επομένως οι φοιτητές θα είναι τα πρόβατα, τα παχιά σφαχτάρια στα σφαγεία της Ενωμένης Αγοράς.

Θα υπάρχουν πτυχιούχοι Α! Β! και Γ! κατηγορίας για δουλειές (αν υπάρχουν) Α! Β! και Γ! κατηγορίας.

Το όλο πρόγραμμα θα είναι εξουθενωτικό (όχι πως το σημερινό που προάγει την οκνηρία είναι το σωστό) θα δημιουργήσει ανταγωνισμό και όχι ευγενική άμιλλα και τα πανεπιστήμια μετά το 1992 θα θυμίζουν όχι ναούς της Γνώσης αλλά αρένες. Βλέπετε η Ιουδαϊοφιλελεύθερη αντίληψη θέλει την γνώση όχι σαν μύηση αλλά σαν όργανο προς πλουτισμό. Το αποτέλεσμα αυτής της νοοτροπίας θα είναι η δημιουργία όχι καλλιεργημένων επιστημόνων αλλά νευρωτικών γιάπις ημιμαθών αλλά "εξειδικευμένων" ρομπότ στη Φάμπρικα της Ιουδαιοφιλελεύθερης Συναρχίας της ΕΟΚ.

Οι φοιτητές δεν θα είναι νέοι άνθρωποι με ιδανικά πλέον αλλά κομπιούτερ που θα απομνημονεύουν στείρα και επομένως ανίκανα να αμφισβητήσουν την Σαπίλα της παρακμιακής μας κοινωνίας.

Βέβαια από το εμετικό μενού του κ. Κοντογιαννόπουλου και ΣΙΑ δεν λείπει φυσικά και ο μαϊντανός, τα περιβόητα ιδιωτικά Α.Ε.Ι. Εδώ μαθαίνουμε έκπληκτοι ότι αυτά θα είναι μη κερδοσκοπικά (όπως λέμε μη κερδοσκοπικές εταιρείες κλπ. κλπ) δηλαδή δεν θα κερδίζουν. Μα πως κύριε Κοντογιαννόπουλε θα έρθουν τα διάφορα ξένα ιδρύματα να φτιάξουν ι-

δρύματα αν δεν έχουν το κίνητρο του κέρδους; Πάντως αυτό το μη κερδοσκοπικό είναι σίγουρα εκ του πονηρού και θέλει ιδιάιτερη προσοχή. Πάντως ένα είναι το σίγουρο οι άνεργοι πτυχιούχοι θα αυξηθούν σημαντικά.

Το νομοσχέδιο εκτός των άλλων πολλών περιέχει και την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Βέβαια είναι γνωστό ότι οι διάφορες αριστερίστικες και αναρχομπολσεβίκικες ομάδες τα κάνουν γυαλιάκαρφιά στις διάφορες καταλήψεις και οι διάφοροι ποικιλώνυμοι αριστεροί καταστρέφουν το χώρο με τα διάφορα "χάππενιγκ".

Ομως δεν ξέρεις. Ισως υπάρξουν με το καιρό και κάποιοι άλλοι οι οποίοι μπορεί να κάνουν καταλήψεις χωρίς να καταστρέφουν το χώρο αλλά οι ιδέες τους θα είναι επικίνδυνες πραγματικά για το σύστημα. Μπορεί η "μόδα" του εθνικισμού να έρθει και στην Ελλάδα. Εδώ ούτε η "δικτατορία" του Παπαδοπούλου η "αυταρχική" η "φασιστική" και τόσα άλλα δε παραβίασε το άσυλο και το παραβιάζει το άσυλο μια δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση; Η η "Νέα Δημοκρατία" δεν είναι και τόσο δημοκρατική ή ο Φασισμός σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα περισσότερο. Εμείς πιστεύουμε ότι μάλλον το δεύτερο συμβαίνει και ας ωρύονται όσο θέλουν οι πολύχρωμοι δημοκράτες.

Το νομοσχέδιο όπως ήταν φυσικό βρήκε αντιδράσεις. Οι φοιτητές έχουν αρχίσει καταλήψεις στις διάφορες σχολές. Ομως οι λόγοι είναι άλλοι που γίνονται οι καταλήψεις. Δεν γίνονται γιατί το νομοσχέδιο φέρνει την εξάρτηση των πανεπιστημίων απο το μεγάλο κεφάλαιο, αλλά γιατί είναι εμπόδιο στη σταδιοδρομία των ποικιλώνυμων αριστεροφοιτητοπατέρων οι οποίοι άμα πάρουν ανταλλάγματα θα πουλήσουν τους φοιτητές.

Εμείς σαν Εθνικοσοσιαλιστές που ονειρευόμαστε μια κοινωνία που θα εκτιμάει το άνθρωπο ανάλογα με την προσφορά του στη Λαϊκή Κοινότητα λέμε όχι στο νομοσχέδιο γιατί παράγει εγωκεντρικούς τεχνοκράτες, λέμε όχι γιατί κατηγοριοποιεί τους ανθρώπους ανάλογα με την τσέπη τους και όχι ανάλογα με τις πραγματικές τους ικανότητες, λέμε όχι γιατί αποκόβει τους νέους από την πατρίδα και την κοινωνία κάνοντας τους ρομποτάκια, λέμε όχι γιατί γνωρίζουμε την υπέρτατη αξία της Γνώσης που είναι μύηση και όχι εργαλείο για πλουτισμό, λέμε όχι γιατί θέλουμε ανθρώπους με σφαιρική μόρφωση και όχι ημιμαθείς τεχνίτες, λέμε όχι γιατί αναγνωρίζουμε το δικαίωμα στην εργασία γι'αυτό δεν θέλουμε και άλλους άνεργους. Λέμε όχι γιατί το Πανεπιστήμιο πρέπει να είναι Ιερό όπως ήταν παλιά και όχι "χρηματιστήριο" όπως θα γίνει. Γιατί για μας αυτά είναι τα ιδανικά της "Νέας Τάξης" και δεν έχουν θέση ούτε οι εκμεταλευτές καπιταλιστές ούτε οι μπολσεβίκοι ισοπεδωτές.

Ας αγωνιστούμε λοιπόν για ένα Λαϊκό Πανεπιστήμιο που θα είναι συνδεδεμένο με τη Φυλή και όχι με τις πολυεθνικές.-

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Κατά καιρούς έχει διατυπωθεί στις στήλες της Χ.Α μια γενικευμένη αντίθεση σ' αυτό που στην εποχή μας ακούγεται ως "σπορ", "ολυμπισμός", "πρωταθλητισμός" και "μαζική άθληση". Και ίσως διάφοροι απ' τους αναγνώστες - πιθανόν αθλητές και οι ίδιοι - να προβληματίστηκαν μ' αυτήν την άποψη αφού η ίδια η άθληση αναμφισβήτητα έχει να δώσει στην εποχή μας μια ευγενή διέξοδο απ' τον αστικό βίο και τον εκφυλισμένο συχνά τρόπο ζωής στις πόλεις και στη χώρα εν γένει.

Μ' αυτήν την τελευταία τοποθέτηση οι εθνικοσοσιαλιστές είναι απολύτως σύμφωνοι κι αυτό πρέπει να ξεκαθαριστεί. Τα σωματικά προνόμια και οι ψυχικές ωφέλειες που παρέχονται με την εκγύμναση του ανθρώπου, ανέκαθεν αποτελούσαν συμπληρωματική πτυχή ενός καλλιεργημένου χαρακτήρα και μιας ολοκληρωμένης προσωπικότητας. Ωστόσο, πέραν τούτου, καλό θα ήταν να ερευνήσουμε λίγο πιο προσεκτικά τους τομείς του σήμερα, όλα εκείνα τα καλούπια της εποχής μας στα οποία το κοινωνικό κατά τ' άλλα φαινόμενο του αθλητισμού στερείται τις ηθικές, πνευματικές και αισθητικές αξίες που το ανέδειξαν μια αρχαιότερη εποχή ως κάτι πιότερο σπουδαίο από απλή ενασχόληση : Αληθινό τρόπο μύησης, παίδευσης και υπέρβασης.

Καταρχάς θα κάναμε το ερώτημα : Από ποιά οπτική παρατηρούμε την άθληση σήμερα; Η απάντηση είναι πρώτα πρώτα γνωστή. Από "ΟΠΤΙΚΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ". Το κάθε άθλημα έχει πασίδηλα εξελιχθεί σ'ένα καπιταλιστικό προϊόν. Εχουμε να κάνουμε με διαφήμιση των σπορ, διαφήμιση ενδυμάτων, παπουτσιών, ειδικού υλικού και ανταγωνιστικών παραγωγών. Φανερά πια ο ίδιος ο άνθρωπος φτάνει στο σημείο να μην επιλέγει μια αθλητική ενασχόληση από εσωτερική τάση ειδικά προς αυτήν αλλά κατόπιν μιας πλύσης εγκεφάλου που θέλει π.χ. το ποδόσφαιρο ανώτερο του στίβου και τα τάδε φανελάκια αμερικάνικης εταιρείας καλύτερα απ' αυτά άλλης ευρωπαϊκής, γιαπωνέζικης κ.ο.κ.

Από κοινωνικής πάλι απόψεως έχει αποδοθεί στα σπορ (ή χάρη σ'αυτά στο λαό), μια παραφιλολογία το επίπεδο της οποίας σίγουρα χαμηλό αντανακλάται στα μηνύματα και τις ειδήσεις των μαζικών μέσων ενημέρωσης: Ενα χυδαίο κουτσομπολιό για τα παρασκήνια των αθλητικών γεγονότων (στημένα παιγνίδια, δηλώσεις, αρρωστημένο πάθος) εύκολα μπορεί να μας πείσει για τη φθορά του αθλητικού ιδεώδους το 1990. Θα παρατηρούσαμε πάλι την απόσταση μεταξύ αθλητή και θεατή. Πράγματι μοιάζει με αρένα ένα κατάμεστο στάδιο στο οποίο η ελάχιστη μειοψηφία αγωνίζεται και η συντριπτική πλειοψηφία παρακολουθεί, για να μην προεκταθούμε στην οξύμωρη αλήθεια πως αυτή η πλειοψηφία ουδεμία σχέση έχει με το ίδιο το σπορ από απόψεως άθλησης και προσωπικής σωματικής βελτίωσης. Κι όμως ενώ οι φίλαθλοι πληθαίνουν ολοένα οι

πραγματικοί αθλητές μένουν ίδιοι στον αριθμό ή και ελλατώνονται. Ξεχωρίζοντας μπροστά μας λοιπόν ένα φαινόμενο "ιπποδρομίου" δεν παραξενευόμαστε για τις διενέξεις και τις φασαρίες που παρατηρούνται, ούτε και ανησυχούμε ειδικά γι' αυτές μιας και δεν είναι συγκεκριμένα οι χώροι της Ολυμπίας και οι παλαίστρες των αρχαίων Αθηνών που συλεύονται αλλά τα τοπία λύσεως διαφορών των μεγάλων παραγόντων της δημοκρατικής μας κοινωνίας όπως κάποιου Σαλιαρέλη και Βαρδινογιάννη (για να μην ξεχνούμε και τους ιδιωτικούς φιλάθλους του πάλαι ποτέ εξέχοντος Κοσκωτά). Οχι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με χορηγούς. Μ' εκμεταλλευτές της λαϊκής συνείδησης έχουμε να κάνουμε και με παλιάτσους.

Τα οικονομικά ωφέλη απ' την άλλη πλευρά είναι τεράστια. "Μπίζνες", κερδοσκοπία, προβολή, καταναλωτισμός, ανταγωνίστριες φίρμες και άλλα γνωστά καπιταλιστικά παράγωγα. Διαφήμιση προσώπων στην αρχή, υπογεγραμμένα συμβόλαια με γνωστές εταιρείες στη συνέχεια, υβριστικές δηλώσεις μεταξύ των προσώπων και των παραγόντων πιο μετά, κανονισμός "αθλητικής" κοκορομαχίας για την επίλυση των διαφορών στο τέλος και το πιάτο έτοιμο για τον παμφάγο ανεγκέφαλο καταναλωτή. Οσο για τα έμμισθα υποχείρια αυτού του σεναρίου - τους αγωνιζόμενους - ουδεμία σχέση έχουν με κάποιο ανώτερο αθλητικό σκοπό και μια ευρύτερη ψυχική καλλιέργεια. Τα "υποχείρια" αυτά φθάνουν στο σημείο ν' απωλέσουν την έστω και ελάχιστη ηθική τους υπόσταση δια μέσου μιας οδού πρόσφορης σε ειδικά πριμ, εξαγορές και πάμπολλες νοθείες. Αλλα πάλι απ' τα "υποχείρια" τούτα θα χρησιμοποιήσουν αθέμιτες μεθόδους, θα χρησιμοποιήσουν αναβολικά στεροειδή και παράνομες ουσίες ενώ όσα απ' αυτά προτιμήσουν τον νόμιμο δρόμο θα τηρήσουν μια διαδικασία καλών διπλωματικών σχέσεων, προβολής και δημοσιότητας που θα τα βοηθήσει να βρίσκονται στην επικαιρότητα συνεχώς.

Σίγουρα απ' την άλλη πλευρά υπάρχει και ο απλός άνθρωπος, ο μη πρωταθλητής. Οπως όμως και σ' οποιονδήποτε άλλο τομέα της αστικής δημοκρατίας έτσι κι εδώ το μάρκετινγκ επιβραβεύεται ασυστόλως. Ο άνθρωπος αυτός ακολουθεί τους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης. Θα επιλέξει κάποιο απ' τα ενδεικνυόμενα σπορ μέσω των οποίων θα προβάλλει την κοινωνική του θέση και ισχύ. Δεν είναι διόλου τυχαίο ότι τα απλά λαϊκά στρώματα προτιμούν το ποδόσφαιρο και τα ομαδικά παιγνίδια γενικά, όπως ούτε ότι οι μεγαλοαστοί επιδίδονται με νεοπλουτίστικη επιδεξιότητα σε σπορ τύπου σερφ, γκολφ, θαλάσσιου σκι κ.λπ. Ο άνθρωπος αυτός είναι άλλωστε ο άνθρωπος της εποχής μας, μιας εποχής που όπως ο Evola εύστοχα παρατήρησε διακρίνεται από κρίσεις υπερβολής και αναζήτηση εύκολης ηδονής. Είναι ο άνθρωπος, ο αστός ειδικότερα που δεν θα ασχοληθεί με δύσκολα σπορ, τέτοια που ν' απαιτούν ιδιαίτερη σωματική μα και ψυχική κούραση, ο αστός που μέσω της ομαδικότητας των χαμηλής ποιότητας παιγνιδιών θα καλύψει την ανικανότητα αναζήτησης ανωτέρων αξιών που προσφέρει η αθλητική απομόνωση. Ο αστός πάλι που ακόμη κι από τ' ατομικά σπορ θα διαλέξει

εκείνα που προβάλλουν το υλιστικό του εγώ, το οικονομικό του επίπεδο και την ιδιοσυστασία της επιδειξιομανίας του (σπορ θεωρείται και το κυνήγι ή μάλλον το να πληρώνεις και να τουφεκάς όπως και τα ράλλυ με τους "φοβερούς" κινητήρες και τις διαφημίσεις τσιγάρων ζωγραφισμένες στα αυτοκίνητα). Ο αστός αυτός είναι "ιν" επιδιώκει το αίσθημα της "καθόδου" της σύντομης κούρασης, της απόλαυσης και της εύκολης νίκης. Με ποιά κίνητρα λοιπόν θα μπορούσε να τρέχει καθημερινά αφού μια τέτοια ενέργεια δεν ανταμοίβεται οικονομικά; Σίγουρα πια κατανοούμε γιατί είναι πάντα λιγότεροι οι ορειβάτες, οι δύτες ή οι ιστιοπλόοι.

Μα ας ρίξουμε μια πιο βαθιά ματιά σ' αυτούς τους αθλούμενους. Θα επιχειρούσαμε να δούμε κι αυτήν την πνευματική πλευρά του σημερινού αθλητισμού. Ν' αναγνωρίσουμε τις θετικές διαδικασίες που μάταια δεν κατορθώνουμε. Μήπως περνά απαρατήρητος ο ανάλογος της κοινωνικής δομής καθαρά τεχνοκρατικός χαρακτήρας των σπορ σήμερα; Είναι τυχαίο πως κάθε λίγο και λιγάκι προκατασκευάζονται νέα σπορ που μέσω της κολοσσιαίας δύναμης της διαφήμισης θα κερδίσουν τον στιγμιαίο θαυμασμό για να ξεφουσκώσουν και πάλι στο χωνευτήρι του κεφαλαίου; Είναι τυχαίο πως οι χώροι άθλησης και τα γυμναστήρια γίνονται ολοένα και πιο μοντέρνα, αντί κλασσικής αισθητικής, με χρώματα έντονα και φανταχτερά; Ω πάλι το συμβάν της αυξομείωσης των όρων και των κανονισμών των αθλημάτων τοποθετώντας σ' έναν κόσμο γραμμών και χρονομέτρων των όλη τους δυναμική;

Μα αυτή ακριβώς η στοιχείωσή τους είναι που φανερώνει την έλλειψη απλότητας και τον ασταθή δίχως ψυχικό προσανατολισμό κοινωνικό νου της εποχής. Και για να κάνουμε έναν ιστορικό παραλληλισμό : Πολλά σπορ απ' αυτά τα θεαματικά για τα οποία οργανώνονται αληθινές παραστάσεις διακοπτόμενες από παρεμβολές χορού και ημίγυμνες μαζορέτες (τύπου NBA), μουσικής disco και αθλητών - θεατρίνων μας φέρνουν στη μνήμη βαρβαρικές ταινίες με παραστάσεις απ'την Ανατολή και τη ρωμαϊκή παρακμή.

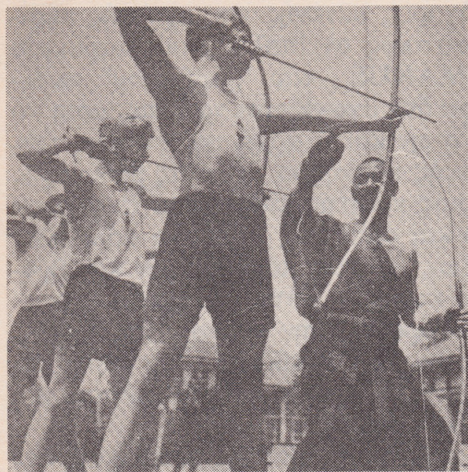
Τέκνα τούτης της υπερβολής είναι άλλωστε και κάποια βασικά δείγματα της σημερινής αθλητικής ενασχόλησης. Για τους πρωταθλητές και εκείνους που αρρωστημένα επιδιώκουν την πρωτιά, εκείνους που αναζητούν το ρεκόρ επίμονα και αγχώνονται με την μονοτονία της επιστημονικής τελειοποίησης, η έννοια της άμιλλας είναι εντελώς άγνωστη. Η ηθική καλλιέργεια απ' αυτή τη σκληρή προσπάθεια ελάχιστη. Ο πρωταθλητής είναι πλέον ένας απομονωμένος σκυθρωπός χαρακτήρας παραδομένος στον κορεσμό της συνεχούς επανάληψης, στην οποία δεν υπάρχει καμμιά εναλλαγή, μα με την οποία θα κερδίσει τα εκατοστά του δευτερολέπτου εκείνα που θα του χαρίσουν το ρεκόρ. Καμμιά αρμονία, κανένα αισθητικό μεγαλείο όμοιο με την προσπάθεια του γελαστού αρχαιοέλληνα που κυνηγούσε λαγούς για να γίνει γρηγορότερος και πάλευε - αληθινά, ναι - με αρκούδες για να γίνει δυνατότερος. Η αισθητική αντίληψη σήμερα ταυτίστηκε με το body building, τα φάρμακα και τα είδη διατροφής του Εβραίου Weider, την εκτρωματική μετα-

μόρφωση των γυναικών σ' ανδρόμορφες πρωταθλήτριες και το μανιώδες φούσκωμα των μυών χάρη στις ενέσεις αυξητικής ορμόνης. Τόσο που το σώμα ενός γοριλόμορφου νέγρου (που σύντομα ξεφουσκώνει ή σακουλιάζει αν κάποιο απ' τα συμπτώματα επιφέρει στείρωση ή κίρρωση ήπατος) ν' απαιτεί σύγκριση με τις θεϊκές δημιουργίες ενός Φειδία ή Πραξιτέλη.

Είτε σε ειδικό είτε σε γενικό επίπεδο η όλη υπόθεση απετέλεσε εμπόριο. Για τα κράτη μάλιστα εσωτερικό. Πολύ συχνά ο αθλητισμός ταυτίστηκε με τη διαφήμιση του καθεστώτος και έγινε σημαντικό μέσο προβολής του (ειδικά στους μπολσεβίκους που αναζητώντας μετά τον Β Παγκόσμιο πόλεμο διεθνή αναγνώριση έφτιαξαν αθλητές ρομπότ, οι οποίοι ναι μεν σάρωσαν τις πρωτιές, αρκετοί απ' αυτούς δε αποδείχθηκαν κυριολεκτικά αναλώσιμοι στην ιατρική μάχη με τα ντόπινγκ για να καταλήξουν παρ'όλη τη δόξα νεκροί σε νεαρή μάλιστα ηλικία).

Ωστόσο μ' αυτές τις συνθήκες αναθρέφονται όλοι οι άνθρωποι και ειδικά οι νεαροί που αναζητούν ενστικτωδώς στον αθλητισμό την σκληρή δοκιμασία και την μεγαλειώδη έπαρση της επιτυχίας. Στις μεγαλουπόλεις του τσιμέντου και του καυσαερίου καλούνται να γυμναστούν τα εκλεκτά βλαστάρια του έθνους και του λαού μας. Μακριά απ' τη φύση στα άστεα επιδιώκεται να "γαλουχηθούν" τα παιδιά με το αρρωστημένο πνεύμα της βρώμικης νίκης στερώντας απ' την όλη νοοτροπία τη φιλοσοφία της δύναμης μιας οικολογικής άθλησης, καθάρια ελληνικής όπου τα βουνά, η θάλασσα κι ο αέρας ν' αποτελούν χώρους μύησης μιας ανώτερης θρησκευτικής οντότητας δανεισμένης απ' την παράδοση, τις αναμνήσεις των ηρωϊκών γεγονότων για τα αποία γίνονταν κάποτε οι αγώνες στη μάνα ΓΗ, στους Ναούς μπροστά και στα Στάδια. Μιας θρησκευτικής οντότητας αισιόδοξης και ηλιακής, απολλώνειας ωραιότητας με ισχυρό ηθικό και σωματικό ανάστημα, αδιάφορης για τις επιδόσεις και τα κέρματα του νομισματοκοπείου, πιστής στην αναζήτηση της Αλήθειας ύστερα από την ολοκληρωτική άθληση και προσπάθεια, μιας οντότητας ολυμπιακής που ταυτίζεται με τα "θρησκευτικά δρώμενα" για ν' αποδώσει ύστερα απ' την τραγική της αγωνίας για τη ΝΙΚΗ, την καινοτομία μιας αθλητικής τελετουργίας όπου μύστης ιερέας και μυημένος, θύτης και θύμα θυσίας, Θεός και πιστός είναι ο ίδιος ο Ελληνας.

Δυστυχώς σήμερα η διάσταση του αθλητή είναι εξαιρετικά μικρή. Πολύ συχνά διαπιστώνουμε ότι αυτός ο νικητής δεν είναι ιδιαίτερα καλλιεργημένος, σπάνια δε πνευματώδης. Και ναι, για τη χώρα τούτη που ανέδειξε ως ολυμπιονίκες μάντεις, ιερείς και μουσικούς αυτό είναι σίγουρα παράδοξο. Παράδοξο και για την ευρωπαϊκή ιστορία για να θυμηθούμε τον Hans Gunther που στο επιλεκτικό σύμπλεγμα της "ευγενείας και καλοκαγαθίας" αναγνώρισε τον μεγαλόψυχο άνδρα MAGNANIMUS της Ρώμης με την αξία HOCHGEMUETE του γερμανικού μεσαίωνος. Αυτός ακριβώς ο HUMANUS, η εξέχουσα έκφραση του φυλετικού προτύπου του ωραίου ανδρός, του δυνατού και ισχυρού αθλητή, είναι και ο θαυμαστής

ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ

της κουλτούρας, ο εγκάρδια ευπροσήγορος ευγενής της αχαϊκής περιόδου και του ομηρικού βίου, ο ουσιαστικός αντίπαλος του "παρακμία κοσμοπολίτη" αλλά και του INHUMANUS, του "βάρβαρου" ακαλλιέργητου τύπου. Ο αθλούμενος σήμερα δεν αγωνίζεται να ξεπεράσει το είναι του και να θεωθεί αλλά βαδίζει στην κοινή αρχή της εποχής του, στην κοινοτυπία μιας ελαφράς σωματικής ηδονής κι όχι μιας βαθύτερης ηθικοψυχικής. Στην αρχαιότητα ο Αριος νικητής επέστρεφε στη χώρα του ως ημίθεος, πρόσωπο πλέον ιερό και άμεμπτο, αμέτοχο πολιτικών αντιπαραθέσεων, κοινωνικών σκανδάλων, ηθικών παραβάσεων και θρησκευτικών ανοσιουργημά των. Σήμερα κανείς ή έστω ελάχιστοι ανακαλύπτουν στον αθλητισμό τον εσώτερο δρόμο, την εύρεση της αρχής. Κανένας απ' τους αρχαίους κώδικες τιμής δεν επεβίωσε στην πάλη και στην πυγμαχία ενώ σπάνια δίνουν οι αγωνιζόμενοι κάποια φιλοσοφική ερμηνεία στους δρόμους και τις πολεμικές τέχνες.

Αν και στον αιώνα μας τόσοι εξειδικευμένοι κλάδοι της επιστήμης της φυσικής αγωγής αναπτύχθηκαν χάριν του αθλητισμού καμμιά εργοφυσιολογία η βιομηχανική δεν οδήγησε στην εσώτερη βελτίωση αυτού του αθλητή. Απεναντίας η μαρξιστική μεθοδολογία διδάσκεται μετά μανίας στους αυριανούς γυμναστές παραγνωρίζοντας απόψεις ερευνητών όπως του Gerhard Vinnai που γράφει : "Το σπορ με την ανάμιξη της πειθαρχίας και της ανοικτής επιθετικότητας ανήκει σε μια ολόκληρη παράδοση προετοιμασίας για στρατιωτική σύγκρουση.
Πολλά ανταγωνιστικά αγωνίσματα των φυλών υπηρετούν την ανάπτυξη πολεμικών δεξιοτήτων, όπως έκαναν οι κονταρομαχίες των μεσαιωνικών ιπποτών".

ΜΟΝΟΝ επιστρέφοντας στην παράδοση μόνον τότε ίσως κατορθώσουμε να συλλάβουμε το νόημα της άθλησης και του ιερού αγώνος. Και ίσως τότε κατανοήσουμε κάτι απ' το μεγαλείο των αρχέγονων συμβολισμών όπως της "γυμνότητος" και του κλάδου της "καλλιστεφάνου ελαίας". Ισως τότε καταλάβουμε πως ήταν ευτύχημα που οι Αγώνες του '96 δεν θα διεξαχθούν στη χώρα μας, ίσως τότε ζεστάνουμε με την ιερή φλόγα τα κορμιά της δικής μας νιότης κι όχι των αλλοφύλων. Σ' αγώνες όχι για τον Λαμπράκη αλλά για τους νεκρούς του '21 της Μικρασίας και της Κύπρου, σ' αγώνες όχι για το θέαμα αλλά για την αισθητική της ψυχής και τη μεγαλοπρέπεια της προσωπικής προσπάθειας, σ' αγώνες με πρόσωπα σαν του Σπύρου Λούη που παρελαύνει στους αισθητικούς στίβους της γης του Περικλή Γιαννόπουλου και μας φωνάζει κοντά του ν' αγωνιστούμε και μεις.

ΜΟΝΟΝ τότε θ' αποκτήσουμε το δικαίωμα να επιστρέψουμε στα ιερά χώματα της Ολυμπίας, μόνον τότε. Προς το παρόν κωλυόμαστε. Ο δεσμευτικός νόμος των Ελλανοδικών για τους "δούλους" και τους "βαρβάρους" αναμφισβήτητα μας εμποδίζει.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΙΑ ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ

Η ΠΤΩΣΗ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Τον Οκτώβριο εκείνο του 1917 μια φοβερή ανταρσία απλώθηκε στην τελευταία αυτοκρατορία της Ευρώπης και όπως κάθε φορά έτσι και τότε ένας Εβραίος απόμεινε στα ερείπια επάνω για να καγχάζει με ευχαρίστηση για το έργο της καταστροφής που είχε με δόλο, υπουλία και φθόνο δημιουργήσει.

Η Αγία Ρωσία των Ρωμανώφ δεν ήταν σίγουρα η Ιδανική Πολιτεία, ούτε ένα κράτος αληθινού δικαίου και ηθικής, ήταν όμως σίγουρα μια δύναμη

σταθερά αντίθετη στα παγκόσμια σιωνιστικά σχέδια. Μιά κοινωνία βαθειά αγροτική και ελάχιστα βιομηχανοποιημένη η Αυτοκρατορική Ρωσία ήταν σίγουρα ένα από τα τελευταία κράτη που θα μπορούσαν να γίνουν μαρξιστικά σύμφωνα με τίς αρρωστημένες θεωρίες του φθόνου και της ισοπέδωσης του γιού του ραββίνου, Μαρδοχαίου Μαρξ. Επιπλέον ο Ρωσικός λαός ήταν ένας λαός με βαθύ θρησκευτικό αίσθημα και με έναν έντονο, σχεδόν μεταφυσικό μυστικισμό. Ολα αυτά τα στοιχεία ήσαν αρκετά για να αποκλείουν μια εξέλιξη, βάσει της μαρξιστικής διαλεκτικής, της Ρωσίας σε μια κομμουνιστική κοινωνία. Οτι όμως οι θεωρίες των ανατροπέων κάθε ηθικής τάξεως δεν προέβλεπαν, ανέλαβαν να κάμουν έργο μιαρό και αποτρόπαιο οι σιωνιστές, εγκληματίες της Οκτωβριανής ανταρσίας. Είχαν γι' αυτό έναν λόγο επιπλέον. Η Ρωσική Αυτοκρατορία ήταν ένα κράτος βαθειά συνειδητοποιημένο για τον σιωνιστικό κίνδυνο, συνειδητοποιημένο προπαντός από την ορθόδοξη εκκλησία, που ακολουθώντας γνήσια βυζαντινό θα έλεγα δρόμο είχε μεταφέρει στην αντίληψη του λαού την μεγάλη αλήθεια για το ποιοί είναι οι παντοτεινοί ένοχοι της ιστορίας.

Η σφαγή ολόκληρης της οικογενείας των Ρωμανώφ από τους μπολσεβίκους πέρα από την εγκληματικότητα και την φρίκη που σαν πράξη περιείχε δείχνει και κάτι άλλο. Δείχνει πως ότι έγινε τον Οκτώβριο του 1917 στη Ρώσια ήταν όχι μόνο μια πράξη αντίθετη προς τον λογισμό του μαρξισμού, αλλά και μια ενέργεια που θα άρμοζε σε σκοτεινό σφετεριστή ενός μεσαιωνικού θρόνου, που με το βάρος της ανήθικης πράξης του φρόντιζε να εξαφανίσει κάθε πιθανό διάδοχο της νόμιμης δυναστείας εξασφαλίζοντας έτσι την παράνομη εξουσία του.

Η Οκτωβριανή ανταρσία ήταν έργο εβραϊκό και αυτό αποδεικνύεται όχι μόνο από την νοοτροπία ανατροπής και καταστροφής με την οποία ήταν διαποτισμένη, αλλά και από τα πρόσωπα που διεδραμάτισαν σε αυτήν πρωταγωνιστικό ρόλο με κορυφαίο εκείνο του εβραίου Λεόν Τρότσκυ - Μπρονστάϊν. Αρκεί να αναφερθεί ότι στην πρώτη Κ.Ε. του Κομμουνιστικού Κόμματος μετά την κατάληψη της εξουσίας άνω του 80% των μελών ήσαν εβραίοι και ενώ οι εβραίοι αποτελούσαν μόλις το 2% του πληθυσμού της χώρας. Δεν έπεσε βέβαια χωρίς καμμιά αντίσταση η Ρωσική Αυτοκρατορία. Οι πιστοί στο πνεύμα του ιερού IMPERIUM μαχητές της Λευκής Φρουράς έδωσαν με ηρωϊσμό και αυταπάρνηση τον αγώνα για την σωτηρία της Πατρίδας τους. Οι Μαύρες Εκατονταρχίες εξ αρχής συνειδητοποιημένες εντόπισαν τον ένοχο της ανταρσίας, τον σιωνισμό. Η αντίσταση όμως ήταν μάταιη, η εξουσία των Ρωμανώφ σωριάστηκε σε ερείπια και μια ολόκληρη αριστοκρατία αιώνων, αριστοκρατία κερδισμένη με αίμα και πόνο, σύρθηκε στο δρόμο της εξορίας με πάντα ζωντανό το όνειρο να ελευθερωθεί η δύστυχη πατρίδα τους από την τυραννία του εβραιομπολσεβικισμού.

Οτι επακολούθησε είναι λίγο πολύ γνωστό. Εβδομηντατρία χρόνια βαθειάς ανέχειας, θλίψης και τυραννίας έζησε ο Ρωσικός λαός. Επληρώθη όμως ο χρόνος και η κατάσταση έφθασε πλέον σε ένα σημείο

οριακό. Η αποτυχία του σοβιετικού συστήματος είχε φθάσει σε σημείο που εγκυμονούσε κινδύνους για αντιδράσεις ανεξέλεγκτες. Τόσες δεκαετίες διαλεκτικού υλισμού δεν στάθηκαν αρκετές για να καταστρέψουν την Ρωσική ψυχή, την Ρωσική ψυχή που απεδείχθη ότι διατηρείτο ακμαία γεμάτη Εθνικισμό και βαθειά αποστροφή προς τον σιωνισμό εκεί, όπου και το πλέον υγιές κομμάτι κάθε λαού στον Στρατό.
Τα όπλα σαν δύναμη εξαγνισμού, η πειθαρχία σαν τρόπος ζωής, το πνεύμα θυσίας σαν σκοπός ζωής ήσαν αρκετά για να δημιουργήσουν μέσα στα πλαίσια του Σοβιετικού στρατού μια δύναμη με βαθύ Ρωσικό Φυλετικό χαρακτήρα που έτεινε σιγά, σιγά να αποκτήσει και την θέληση για την διεκδίκηση της εξουσίας. Η κατάσταση εγκυμονούσε κινδύνους και όχι μόνο στη Σοβιετική Ενωση μα και στις άλλες χώρες του λεγόμενου ανατολικού μπλοκ. Οι άρχοντες και εξουσιαστές αυτού του κόσμου, όσο είναι βεβαίως δυνατόν να άρχει και να εξουσιάζει μια δύναμη τον απρό-βλεπτο αυτό κόσμο, επίστευσαν πως ήλθε ο καιρός "να πληρωθεί ο λόγος των προφητών" ή αλλιώς να γίνουν πραγματικότητα "τα πρωτόκολλα των σοφών της Σιών" και απεφάσισαν να ρίξουν τα σύνορα, να διαγράψουν από την ιστορία των χρόνων που έρχονται τις εθνικές και φυλετικές διαφορές και σαν πρώτο αποφασιστικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση τοπο-θέτησαν την περίφημη "σύγκλιση των δύο υπερδυνάμεων" που σαν προϋπόθεση είχε την ακόμη περιφημότερη "περεστρόϊκα".

Ομως μια έκπληξη οδυνηρή περίμενε τους αρχιτέκτονες αυτής της εξέλιξης. Προχωρώντας στην "φιλελευθεροποίηση" είδαν ενώπιον τους να εμφανίζονται φαινόμενα που πίστευαν ότι είχαν ξεριζώσει από τις ψυχές των λαών με την σκληρή τυραννία της βίας και του μπολσεβικισμού. Λες και ο χρόνος να είχε παγώσει στα 1945, λες και ο χρόνος να είχε παγώσει στα 1917 είδαν με φρίκη να εμφανίζονται σιγά, σιγά νοσταλγοί της Αγίας Ρωσίας των Ρωμανώφ, πιστοί της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας στην Ανατολική Γερμανία, μαχητές της "Σιδηράς Φρουράς" στη Ρουμανία, οπαδοί του κινήματος "Σταυρωτά Βέλη" στην Ουγγαρία. Κροάτες εθνικιστές ζητούν την απόσχισή τους από την Γιουγκοσλαβία, Λιθουανοί παλαιοί ΕΣ-ΕΣ κάνουν συγκέντρωση στη Βίλνα, Ρουμάνοι καίνε συναγωγές στο Βουκουρέστι, ανατολικογερμανοί με αγκυλωτούς σταυρούς διαδηλώνουν μπροστά στη πύλη του Βραδεμβούργου, Ρώσοι Πατριώτες τελούν στη Μόσχα μνημόσυνο των Ρωμανώφ. Αμηχανία καταλαμβάνει τους "σοφούς" εγκέφαλους της δυτικής και ανατολικής ιντελιγκέντσιας, που αδυνατούν να ερμηνεύσουν με θεωρίες οικονομικές και κοινωνιολογικούς σαλτιμπαγκισμούς το φαινόμενο, που αδυνατούν να αντιληφθούν πως είναι δυνατόν μετά από τόσες δεκαετίες σιωπής να έχει φωνή η ψυχή ενός λαού....

Εκπληξη στην διεφθαρμένη δύση, έκπληξη και στην μίζερη ανατολή. Οι κούφιες σελίδες των Θεωρητικών του καπιταλισμού και του μαρξισμού στέκουν βουβές και ανήμπορες να ερμηνεύσουν την νεκρανάσταση της ψυχής ενός ολόκληρου λαού. Στα 1987 καταγγέλεται επίσημα από τα

"Νέα της Μοσχας" η ύπαρξη της ΠΑΜΙΑΤ, μιας οργάνωσης με βαθύ Φυλετικό, Εθνικιστικό και Αντισιωνιστικό χαρακτήρα. Ονομάζουν δε τόσο αυτοί, όσο και οι φιλελεύθεροι συναδελφοί τους στη δύση το κίνημα αυτό νεοναζιστικό και φασιστικό. Ομως η ΠΑΜΙΑΤ τίποτε άλλο δεν θέλει από μια επιστροφή στην Ρωσική παράδοση, από μια αντίσταση στο πολυεθνικό κεφάλαιο, από μια αντίσταση στην σιωνιστική επιβουλή. Καμμιά όμως σχέση δεν είχε, ούτε θα ήταν δυνατόν να έχει από πλευράς προέλευσης και χαρακτήρα με τον φασισμό ή τον εθνικοσοσιαλισμό. Τότε όμως γιατί χαρακτηρίζουν με τον τρόπο αυτό την ΠΑΜΙΑΤ; Για τον απλούστατο λόγο ότι αυτό ακριβώς υπήρξε ο Εθνικοσοσιαλισμός, ο Φασισμός και τα άλλα ευρωπαϊκά κινήματα του μεσοπολέμου: Μια επανάσταση με σκοπό την επιστροφή στην παράδοση, με σκοπό μια κοινωνία δίκαιη χωρίς την αντίανθρώπινη εξουσία του καπιταλισμού, ούτε την απάνθρωπη ισοπέδωση του μπολσεβικισμού.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΣΟΛΤΖΕΝΙΤΣΙΝ:Ενας απρόβλεπτος κατήγορος

Γνωστός σε όλους για τους διώγμους και την πολύχρονη εξορία του ο νομπελίστας συγγραφέας Σολζενίτσιν. Μια από τις πρώτες ενέργειες της "περεστρόϊκα" ήταν να του αποδώσει και πάλι την ιθαγένεια και να του επιτρέψει την είσοδο στη χώρα. Ο Σολζενίτσιν ήταν από τον ίσιο τον χαρακτήρα του υποχρεωμένος να μιλήσει και να πεί λόγια αληθινά. Να πεί την γνώμη του για την περεστρόϊκα και για το μέλλον του λαού του. Οτι πίστευε το συγκέντρωσε σε ένα μικρό βιβλίο με τίτλο "Μανιφέστο για την Αναγέννηση της Ρωσίας", που δημοσιεύθηκε πρώτη φορά στην "Λιτερνατούρναγια Γκαζέτα" της Μόσχας. Οι αδαείς ψευτοδιανοούμενη της δύσης είδαν με έκπληξη το περιεχόμενο του κειμένου κι αυτό γιατί μέσα στην στείρα και εφησυχασμένη συνείδησή τους πίστευαν πως τίποτε άλλο δεν είχε να κάμει ο Αλεξάντρ Σολζενίτσιν από το να θριαμβολογήσει γιατί επιτέλους ο καπιταλισμός εισέβαλλε στη Ρωσία και τα Μακντόναλντ και η Κόκα κόλα εγκαταστάθηκαν στη Μόσχα.
Εντελώς διαφορετικό στην ουσία και στο σκοπό του το κείμενο του Σολζενίτσιν τονίζει πολύ απλά πως με την τυραννία του χρήματος στη θέση του μπολσεβικισμού δεν κατακτάται καμμία ελευθερία και απλά και μόνο εγκαθίσταται στον δυστυχή Ρωσικό λαό μια άλλης μορφής σκλαβιά. Στο Μανιφέστο του Σολζενίτσιν πήραν θέση τόσο ο ίδιος ο Μιχαήλ Γκορμπατσώφ, όσο και φιλελεύθεροι "στοχαστές" και όλοι με μια φωνή κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο συγγραφέας βρίσκεται εκτός τόπου και χρόνου στην εποχή των Ρωμανώφ, στην εποχή της Αγίας Ρωσίας, στην εποχή εκείνη όπου το χρήμα δεν ήταν κριτήριο θέσεως και ισχύος, στην εποχή εκείνη, όπου η Τιμή, η καταγωγή, η Πίστη, η Πατρίδα ήταν τα πρώτα και μέγιστα κριτήρια. Παρουσιάζοντας το βιβλίο η Γαλλική Φιγκαρό σχολίασε :

Το "Σχέδιο" αποκαλύπτει τον Σολζενίτσιν ως "έναν βαθιά ριζωμένο,

σχεδόν βιολογικά, στον τόπο του άνθρωπο, απόλυτα προσηλωμένο στην γλώσσα του, τον εθνικό του πολιτισμό, την θρησκεία, γεμάτον σκεπτικισμό έναντι της πολιτικής.

"Η δημοκρατία δεν είναι αρκετή από μόνη της" υποστηρίζει τώρα ο Αλεξάντρ Σολζενίτσιν. Οι νέοι θεσμοί πρέπει να προσαρμοστούν στην ρωσική παράδοση και η προτεραιότητα πρέπει να δοθεί στη σωτηρία του ρωσικού λαού, που σήμερα απειλείται από την υπογεννητικότητα, τον αλκοολισμό, τις ασθένειες και την πείνα. "Η λαϊκή θέληση συχνά χειραγωγείται από τα κόμματα" υπογραμμίζει. Γι' αυτό προτείνει την θεσμοθετήση ενός "Σώματος Σοφών", που θα εγκρίνουν τους υποψήφιους για το κρίσιμο αξίωμα της προεδρίας - προς αποφυγήν ενός δεύτερου Στάλιν - και την επιστροφή στην "δημοκρατία των μικρών ομάδων', ανάλογων με τις τοπικές συνελεύσεις, τις επονομαζόμενες Ζέμστβο, που υπήρχαν στην Ρωσία λίγο πριν το 1917.

Η δεύτερη βασική πρόταση του κειμένου Σολζενίτσιν αφορά την διάλυση της Σοβιετικής Ενωσης. "Τίποτα πιο νόμιμο", γράφει ο συγγραφέας "από το να αποδώσουμε την ανεξαρτησία τους στους λαούς, που η Ρωσία κατέκτησε τον 19ο αιώνα". Η νέα Ρωσία θα πρέπει να περιλαμβάνει μόνο τρείς Δημοκρατίες: τη Ρωσία, τη Λευκορωσία και την Ουκρανία. Για την οικονομία; Ο συγγραφέας αναγνωρίζει πως δεν έχει ιδέα από οικονομία αλλά επισημαίνει πως ούτε οι διευθύνοντες τόσα χρόνια τις τύχες του κράτους γνώριζαν περισσότερα πράγματα. Αντιπαρέρχεται λοιπόν το θέμα της οικονομίας και επιμένει στον πολιτισμό, την πίστη, την γλώσσα και την ηθική ανόρθωση. Κατ' ουσίαν νοσταλγεί την παλαιά Ρωσία των αγροτών, που όμως έχει πεθάνει προ πολλού και απεχθάνεται την σημερινή πραγματικότητα των μεγάλων βιομηχανικών αστικών κέντρων.

Για την "περίφημη" περεστρόϊκα η θέση του Αλεξάντρ Σολζενίτσιν είναι σαφής και συγκεκριμένη. Να τι γράφει σχετικά στο Μανιφέστο του: "Σε τι συνίσταντο πέντε χρόνια, ή μάλλον έξι, θορυβώδους περεστρόϊκα; Σε αξιολύπητες μανούβρες στο εσωτερικό της Κεντρικής Επιτροπής. Στο μαγείρεμα ενός τερατώδους και τεχνητού εκλογικού συστήματος που μόνο του σκοπό είχε να διαφυλάξει την εξουσία του Κομμουνιστικού κόμματος. Σε λανθασμένους, θολούς και αναποφάσιστους νόμους."

Απόλυτα σχετική με την άποψη αυτή είναι και η παρακάτω δήλωση του Αλεξάντρ Κουλάκωφ, ηγετικού στελέχους της Ρωσικής Εθνικιστικής οργάνωσης Πάμιατ - Μνήμη : Είμαστε πατριώτες, πιστεύουμε στη Ρωσία. Οι απόψεις μας στηρίζονται αποκλειστικά και μόνο στις ρωσικές παραδόσεις . Είμαστε αντίθετοι σε όλα τα δόγματα και τις ιδεολογίες , ιδιαίτερα αυτές που εξάγει η Δύση.. Θεωρούμε ότι η

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΣΟΛΤΖΕΝΙΤΣΙΝ : Ενας απροβλεπτος κατηγορος

λεγόμενη δημοκρατική κοινωνία είναι εξίσου ολοκληρωτική με τη δική μας.

Δεν έχουμε την παραμικρή συμπάθεια για την επανάσταση του 1917 και για το παρόν καθεστώς των κομμουνιστών. Τα μέσα ενημέρωσης στη Δύση κάνουν λάθος αν νομίζουν ότι οι λεγόμενοι "ανανεωτικοί" και "μεταρρυθμιστές", όπως αυτοί της οργάνωσης "Απρίλης", είναι κάτι καινούργιο. Αυτοί οι άνθρωποι περνούσαν μια χαρά στα χρόνια της στασιμότητας, έπαιρναν "βραβεία Στάλιν". Οι πραγματικοί διαφωνούντες, όπως εμείς, που σάπιζαν τότε στις φυλακές, σήμερα είναι άγνωστοι στην κοινή γνώμη - γιατί είμαστε αντίθετοι με το λεγόμενο "δημοκρατικό κίνημα" και ασκούμε την εντονότερη κριτική στις οργανώσεις του.

Οργανώσεις όπως ο "Απρίλης" που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ένα καμουφλάζ για το Κομμουνιστικό Κόμμα. Ολα τα μέλη τους έχουν κομματικές ταυτότητες του ΚΚΣΕ.

Εμείς υποστηρίζουμε ότι η κοινωνία μας πρέπει να επιστρέψει στις αρχικές παραδόσεις της, στις ρωσικές παραδόσεις, εθνικές και θρησκευτικές. Για το ρωσικό λαό, πρώτα απ' όλα έρχεται η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία. Αμέσως μετά, ο σεβασμός στην οικογένεια και η αγάπη για την πατρίδα. Κάθε λαός πρέπει να ζει και ν' αναπτύσσεται με βάση τις δικές του παραδόσεις, χωρίς ξένες επιδράσεις. Οι Αμερικανοί ας ζουν με τις δικές τους, κι εμείς με τις δικές μας...".

Δεκαετίες ολόκληρες έζησε ο Αλεξάντρ Σολζενίτσιν τον λεγόμενο δυτικό τρόπο ζωής και μάλιστα σε αυτήν την ίδια την Μητρόπολη του, τις Η.Π.Α.. Βαθύς στοχαστής και ιδιοφύης παρατηρητής όπως είναι δεν ήταν δύσκολο να αντιληφθή πως πίσω από την μάσκα της δημοκρατίας κρύβεται μια ακόμη σκληρή τυραννία, σε πολλά σημεία μάλιστα φρικτότερη και από αυτόν τον ίδιο τον μπολσεβικισμό. Ο καταιγισμός θεαμάτων και αναγνωσμάτων τύπου "δυναστεία", "Ράμπο" και "κόμικς" ένοιωσε ο μαχητής Σολζενίτσιν πως στην ουσία δεν διαφέρουν και πολύ από την "σοσιαλιστική παιδεία" του μπολσεβικισμού και γράφει σχετικά γεμάτος αηδία και δέος : Ορισμένοι διαπιστώνουν ήδη, και άλλοι θα το διαπιστώσουν συντόμως, ότι ο ανυπόφορος καταιγισμός με περιττές και λεπτομερείς πληροφορίες καταστρέφει την ψυχή μας μέχρις εξευτελισμού. Από τη στιγμή που περάσει ένα συγκεκριμένο όριο, θα πρέπει να οργανώσουμε την αμυνά μας. Στον σύγχρονο κόσμο υπάρχουν όλο και περισσότερες εφημερίδες, κάθε μια από τις οποίες γίνεται όλο και πιο ογκώδης, όλες τους συναγωνίζονται στο να μας εξαντλούν. Υπάρχουν όλο και περισσότερα τηλεοπτικά κανάλια που εκπέμπουν ακόμα και την ημέρα. Πώς να υπερασπίσουμε το δικαίωμα των αφτιών μας στη σιωπή, το δικαίωμα των ματιών μας στην ενδοσκόπηση;

Για τον Αλεξάντρ Σολζενίτσιν μετά το ξεπέρασμα του Σταλινισμού ο πρώτος κίνδυνος που απειλεί σήμερα το Ρωσικό έθνος δεν είναι άλλος από την επιχειρούμενη φιλελευθεροποίηση της ζωής της χώρας και τούτο γιατί επιπλέον είναι διαπιστωμένο ότι η επιρροή ότι πιο χυδαίο και αγοραίο είναι ισχυρή στην Σοβιετική ¼νωση. Δεν θέλει ο συγγαφέας του

"μια ημέρα του Ιβάν Ντενίσοβιτς" να ανταλλάξει το κνούτο του κομισάριου με την αποχαύνωση του καταναλωτισμού, δεν θέλει η Ρωσική νεολαία να γίνει σαν τη δυτική "που είναι ηλίθια γιατί είναι κορεσμένη" και αμύνεται με το μόνο όπλο που κατέχει, τον λόγο διακηρύσσοντας στο Μανιφέστο του:

"Το ιστορικό σιδηρούν παραπέτασμα προστάτευσε τη χώρα μας με αξιοθαύμαστο τρόπο από ότι καλό έχει να επιδείξει η Δύση: από τις φυσιολογικές πολιτικές σχέσεις, από τον σεβασμό προς τον άνθρωπο, από την ποικιλία των ατομικών δραστηριοτήτων, γενικώς από το ευ ζην και τις φιλανθρωπικές τάσεις. Το παραπέτασμα αυτό δεν έφθανε όμως ως κάτω. Και από τη χαραμάδα κυλούσαν τα κατακάθια της "μαζικής ποπ κουλτούρας" και οι μόδες οι πιο χυδαίες.
(...) Η δυτική νεολαία γίνεται ηλίθια γιατί είναι κορεσμένη. Η δική μας, μέσα στη μιζέρια, οικειοποιείται χωρίς να σκέφτεται το δικό τους τρόπο διασκέδασης. Και η τηλεόρασή μας βιάζεται να διοχετεύσει τα βρώμικα ρεύματα σ' ολόκληρη τη χώρα".

Το πέρασμα από την κολεκτίβα στις πολυεθνικές εταιρίες αποτελεί για τον Σολζενίτσιν μια προοπτική εφιαλτική. Είναι ένας τρόπος οικονομικός όμοια αντιανθρώπινος, ίδια διεθνιστικος, αντεθνικός και κοσμοπολίτικος. Κρούωντας τον κώδωνα αυτού του τρομερού κινδύνου που απειλεί σήμερα τους λαούς της ανατολικής Ευρώπης γράφει σχετικά :

Δεν πρέπει να αφήσουμε την ιδιοκτησία και το κέρδος να εξελιχθούν σε κοινωνική μάστιγα.(...) Οι τράπεζες είναι απαραίτητες μόνον ως λειτουργικά κέντρα της οικονομικής ζωής, δεν πρέπει όμως να τις αφήσουμε να μεταμορφωθούν σε τοκογλυφικά καρκινώματα και να ελέγχουν κρυφά όλη μας τη ζωή.
(...) Το τίμημα της εξόδου μας από τον κομμουνισμό δεν πρέπει να είναι η λεόντεια κατανομή του υπεδάφους μας, της γης και κυρίως των δασών μας στους ξένους καπιταλιστές. Είναι πολύ επικίνδυνη ιδέα το να θέλουμε να σώσουμε με τα ξένα κεφάλαια όσα κατεστράφησαν εξαιτίας της εσωτερικής μας αταξίας".

Προτείνει λοιπόν με δύο λόγια ο Σολζενίτσιν για την Ρωσία ένα νέο Κράτος, Κράτος εθνικό, βασισμένο στην βιολογική αλήθεια της φυλής, Κράτος ανθρώπινο, Κράτος με οικονομία εθνική και αντικαπιταλιστική, με τέχνη και Αξίες ηθικές πέρα και αντίθετες από την χυδαία μαζική κουλτούρα της λεγόμενης ελεύθερης δύσης, κράτος βασισμένο στις λαϊκές παραδόσεις, ένα κράτος που καμμιά σχέση δεν είναι δυνατό να έχει με αυτό που επιχειρήται σήμερα στην Σοβιετική ¼νωση από την πολυδιαφημιζόμενη "περεστρόϊκα". Για την πρόταση του αυτή δεν "χειροτονήθηκε" από κανένα από τους πάτρωνες του σημερινού κατεστημένου. Απεναντίας κατηγορήθηκε ότι οι απόψεις του είναι φασιστικές που εκρίθη λυσσαλέα και αυστηρά τόσο από τους δημοκράτες όσο και από τους μπολσεβίκους. Γράφει σχετικά ένας από τους κατηγόρους του :

"Ορισμένοι θα τον κατηγορήσουν για φασισμό. Αλλοι για σοβινισμό. Αλλοι πάλι - ή οι ίδιοι- βλέπουν ήδη τον συγγραφέα του "14 Αυγούστου" να προσχωρεί στις τάξεις της Παμιάτ, αυτής της ακροδεξιάς αντισημιτικής οργάνωσης που εδώ και λίγα χρόνια απολαμβάνει ένα κάποιο ακροατήριο στη Μόσχα".

Συγγραφέας της κριτικής αυτής κατά του Σολζενίτσιν ο εβραίος Μπερνάρ Ανρί Λεβύ, ο ηγέτης των "νέων φιλοσόφων" της Γαλλίας και τίτλος του άρθρου το χαρακτηριστικό : "Αντίο, Αλεξάντρ Σολζενίτσιν". Φαίνεται πως καμμιά φορά η ποιότης ενός ανθρώπου δεν φαίνεται μόνο από τους φίλους του, μα και από τους εχθρούς του...

Ομως πέρα από τον ηρωϊκό αυτό μαχητή της γραφίδας, που με δύναμη και αποφασιστικότητα και χρησιμοποιώντας όλο το κύρος του ονόματός του διετύπωσε την καθαρή και ξάστερη αλήθεια του, πέρα από τον Αλεξάντρ Σολζενίτσιν ανδρώνεται αυτή την στιγμή στη Σοβιετική Ενωση και ειδικώτερα στη Ρωσία ένα ολόκληρο λαϊκό κίνημα, που και μόνο η παρουσία του είναι αρκετή σαν μια μεγάλη ελπίδα πως και φυλετικές αξίες δεν χάνονται κάτω από το κράτος ακόμη και της σκληρότερης βίας.

ΠΑΜΙΑΤ - ΕΝΑ ΛΑΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Εβδομήντα χρόνια σκληρού μπολσεβικισμού δεν ήταν αρκετά για να αφανίσουν την εθνική ψυχή του Ρωσικού λαού. Χίλια χρόνια της πιο σκληρής τυραννίας δεν είναι αρκετά για να σκοτώσουν την φυλετική ψυχή ενός λαού. Στο όνομα των πρώτων ελευθεριών που δόθηκαν από την περεστρόϊκα άρχισαν να κάνουν δειλά, δειλά τη εμφάνισή τους φαινόμενα αντίθετα σε κάθε μαρξιστική λογική, που δημιούργησαν έκπληξη και απορία σε ανατολή και δύση. 800.000 Ρώσοι είναι αυτή την στιγμή οργανωμένοι στην "Εταιρεία προστασίας των Ιστορικών και Πολιτιστικών μνημείων της Ρωσίας". Στα τέλη του 1987 για πρώτη φορά καταγγέλεται από τα "Νέα της Μόσχας" η ύπαρξη μιας εθνικιστικής, αντικαπιταλιστικής και αντισημιτικής οργανώσεως, της "Πάμιατ". Στους δρόμους της Μόσχας ομάδες των "Λιούμπερι" κτυπιούνται συχνά με τα κοινωνικά παράσιτα και δείχνουν την πρόθεσή τους να απαλλάξουν την Ρωσική κοινωνία από "πάνκς, χίπιδες, εβραίους και φιλελεύθερους". Στη Μόσχα, μα και σε ολόκληρη τη Ρωσία κυκλοφορεί από χέρι σε χέρι το περιοδικό της "Πάμιατ", που έχει τον τίτλο "Ρούσκαγιε ντέλο", Ρωσική υπόθεση. Στο εξώφυλλό του μόνιμα υπάρχει ο δικέφαλος αετός των Ρωμανώφ και η εικόνα του Αϊ Γιώργη, που σκοτώνει τον δράκο. Σε όλη την ανατολική Ευρώπη υπάρχουν αυτή την στιγμή άνθρωποι και οργανώσεις με πλήρη συνείδηση ότι δεν πρέπει να ανταλλάξουν την απαλλαγή τους από τον μπολσεβικισμό με το ξεπούλημα της ψυχής τους στον εβραίο διάολο του καπιταλισμού. Ανθρωποι και οργανώσεις, που έχουν πολύ καλά αντιληφθεί ότι η περεστρόϊκα δεν είναι ο δρόμος της ελευθερίας, αλλά ένα ακόμα τέχνασμα των "Πρωτοκόλλων". Ο εβραίος Αντρόπωφ προετοίμασε την περεστρόϊκα και προσέξτε σύμπτωση, εβραίοι ήσαν οι πρώτοι πρω-

θυπουργοί της περεστρόϊκα σε Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Ανατολική Γερμανία και Ρουμανία... Ομως όσο υπάρχουν πατριώτες πιστοί στην παράδοση και στην ιστορία του λαού τους, που δεν μπόρεσε να λυγίσει την ψυχή τους μπολσεβικισμός 70 ετών, τόσο εμείς θα ελπίζουμε στην αναγέννηση της Ιδέας του Εθνους και του πολιτισμού, ενάντια στη φθορά της δημοκρατίας, του διεθνισμού και της πνευματικής ερήμωσης.

Από όσα μέχρι τώρα αναφέρθηκαν αγαπητέ αναγνώστη κράτα καλά μέσα στο νού σου τα φωτισμένα λόγια του αγωνιστή Σολζενίτσιν: "Δεν πρέπει να αφήσουμε την ιδιοκτησία και το κέρδος να εξελιχθούν σε κοινωνική μάστιγα". Και σκέψου πως αυτό που εκείνος αγωνίζεται να εμποδίσει να εγκατασταθεί στη Ρωσία είναι στη Πατρίδα μας καθεστώς, είναι το μοναδικό καθεστώς.

Από όσα μέχρι τώρα αναφέρθηκαν αγαπητέ αναγνώστη κράτα καλά μέσα στο νού σου τα γεμάτα θάρρος και πίστη λόγια του στελέχους της "ΠΑΜΙΑΤ" Αλεξάντρ Κουλάκωφ : "Κάθε λαός πρέπει να ζεί και να αναπτύσσεται με βάση τις δικές του παραδόσεις χωρίς ξένες επιδράσεις. Οι Αμερικανοί ας ζουν με τις δικές τους και εμείς με τις δικές μας..".

Στις 6 Σεπτεμβρίου 1990 η εφημερίδα "Ελευθεροτυπία" δημοσίευσε ένα μεγάλο άρθρο ειδικού απεσταλμένου της στη Μόσχα με τίτλο: "Η νέα ακροδεξία θέλει τον Τσάρο". Ο απεσταλμένος της εφημερίδας είδε από κοντά και μίλησε με στελέχη της Πάμιατ. Με ένα απόσπασμα - συνέντευξη από το άρθρο αυτό θα ήθελα να τελειώσω την παρούσα εργασία με την ευχή ότι η Ρωσία με την απαλλαγή της από τον μπολσεβικισμό δεν θα πέσει στα νύχια της ακόμη φρικτότερης τυραννίας του καπιταλισμού.

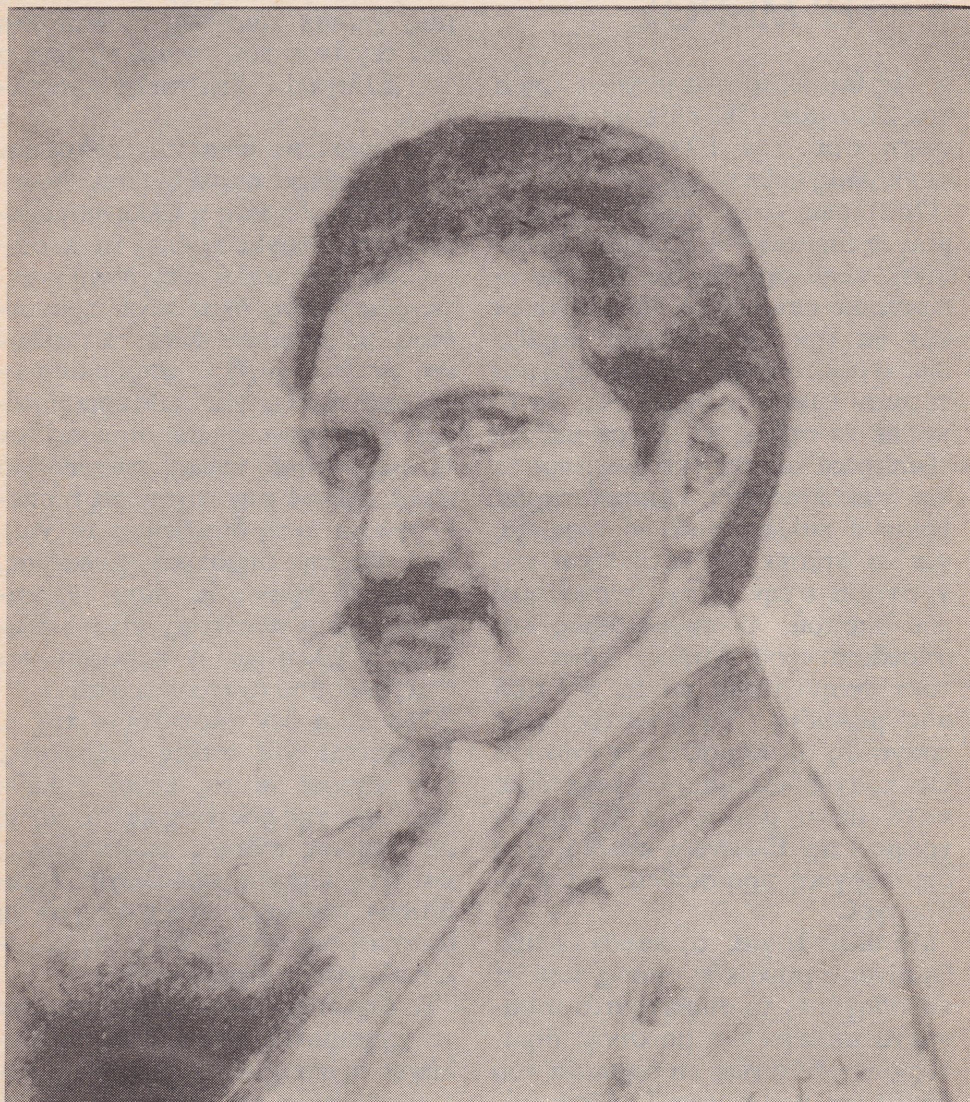
"Εξω από το κτίριο, ένας αξιωματικός με στολή στρατού ξηράς βγάζει λόγο προς τους συγκεντρωμένους. Κάποιος από αυτούς, μου ζητάει να κάνει μια δήλωση. Βάζω μπροστά το κασετόφωνο:

"Οι Εβραίοι έχουν διεισδύσει σε όλες τις πλευρές της ρωσικής ζωής: στον πολιτισμό, την πολιτική, την πληροφόρηση, παντού... Καταστρέφουν έτσι όλες τις παραδόσεις μας. Γι' αυτό τους μισούμε και θέλουμε να τους πετάξουμε έξω από τη Ρωσία.

Είμαι Ρώσος. Το μόνο πρόβλημα που έχουμε, είναι το ξωπέταγμα των Εβραίων. Τα πάντα ξεκίνησαν με τη Μεγάλη Εβραϊκή Επανάσταση του 1917. Προκειμένου να αποκτήσουν εξουσία σε ολόκληρο τον κόσμο και να μετατρέψουν τους Ρώσους σε σκλάβους τους, οι Εβραίοι σκότωσαν τότε μέσα σε λίγες μέρες όλη τη ρωσική διανόηση, όλους τους Ρώσους επιστήμονες... Εχουν κάνει κατοχή σ' ολόκληρη τη Ρωσία. Τώρα το καλύτερο που έχουν να κάνουν, είναι να μεταναστεύσουν... Είναι προσβλητικό να διεξάγεται δίκη ενάντια σε Ρώσο. Κατηγορούμενος θα έπρεπε να είναι ο διεθνής σιωνισμός...Δεν θα σας πω το όνομά μου. Δεν είμαι στέλεχος, δεν είμαι ούτε καν μέλος της "Πάμιατ". Είμαι ένα ανεξάρτητο άτομο, που μόλις διάβασε τις αφίσες αυτής της οργάνωσης και συμφωνώ μαζί τους. Δεν είμαι κομμουνιστής, δεν είμαι συνδικαλιστής είμαι απλώς ένας συνηθισμένος άνθρωπος...".

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

Β' ΜΕΡΟΣ

Ας θυμηθούμε τα μεγάλα λόγια του Σολωμού : "Κλείσε μέσα στην ψυχή σου την Ελλάδα και θα αισθανθείς κάθε μεγαλείο".

Οσο όμως κι αν, κατά τη γνώμη μου, η δημιουργία Ελληνικής μουσικής είναι πριν απ'όλα ζήτημα εσωτερικό και ψυχικό του μουσικού που θα την καταπιαστεί, νομίζω πως ο μουσουργός, που θα είχε μια τέτοιαν ευγενική φιλοδοξία, θα έπρεπε να στηριχτεί και σε μερικά εξωτερικά και τεχνικά γνωρίσματα και ν'ακολουθήσει κάποιο συγκεκριμένο καλλιτεχνικό πρόγραμμα, για να φτάσει πιο θετικά και πιο γρήγορα στην πραγματοποίηση του σκοπού. Ο φυσικότερος και σπουδαιότερος βοηθός σ'ένα τέτοιο σκοπό μένει πάντα η λαϊκή μας μελωδία. Το δημοτικό μας τραγούδι, οι ρυθμοί των χορών και των τραγουδιών μας, θα χαρίσουνε κατά μέγα μέρος το Ελληνικό χρώμα, την Ελληνική ευωδία, στη δημιουργική προσπάθεια του μουσουργού.

Με άλλα λόγια, το λαϊκό μοτίβο θα είναι ο μουσικός φάρος, που θα καθοδηγήσει το συνθέτη στο ταραγμένο πέλαγο της μουσικής δημιουργίας. Ευτυχώς τη σημασία του δημοτικού μας τραγουδιού στη διάπλαση μιας αληθινά Ελληνικής μουσικής τεχνοτροπίας την έχουνε κατανοήσει οι περισσότεροι από τους συνθέτες μας. Κι όχι μόνο οι σημερινοί αλλά ακόμη και οι εντελώς παλιοί, οι επιρεασμένοι από την Ιταλική τέχνη της εποχής τους, όπως ο Καρέρ, που πρώτος μας χάρισε παρ'όλη τη φτώχεια των τεχνικών του μέσων, το χρώμα του Ελληνικού δημοτικού τραγουδιού.

Το κακό μόνο είναι πως πολοί την έχουν φοβερά παρεξηγήσει. Νομίζουνε δηλαδή πως η Ελληνική μουσική δημιουργία πρέπει να περιορίζεται στην απλή αντιγραφή ή μεταγραφή ενός δημοτικού τραγουδιού, με κάποιαν κατά το μάλλον και ήττον φτωχή κι απρόσωπη αρμονική επεξεργασία. Μερικοί μάλιστα φτάνουνε σε κάποιον, ας τον πούμε, μουσικό καθαρευουσιανισμό κ'εξετάζουνε μην τυχόν και η επεξεργασία αυτή διαφθείρει τα χρηστά ήθη της δημοτικής μελωδίας, κι αν το τραγούδι, που εχρησιμοποίησε ο συνθέτης, είναι καθαρόαιμο Ελληνικό ή περιέχει και σταγόνες από ανατολίτικο αίμα.

'Ολα αυτά δεν αποτελούνε τέχνη. Πρόκειται για απλές διασκευές, που μπορεί να τις κάνει ο κάθε μουσικός της ρουτίνας και το πολύ, σε μερικές ειδικές περιπτώσεις, και για κάποια σοφολογία (erudition), που έχει τόση σχέση με τη μουσική ως τέχνη, όση κ'η γραμματολογία με την ποίηση.

Το δημοτικό τραγούδι δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να συγκαλύψει τη στείρωση του συνθέτη και την αδυναμία του να εμπενευσθεί θέματα και μελωδίες δικές του.

Το δημοτικό τραγούδι θα οδηγήσει το νέο μουσουργό να βρεί δικούς του μελωδικούς συνδυασμούς πρωτότυπους, χωρίς καμμιά φαινομενική ομοιότητα με τα λαϊκά

πρότυπα.

Αρκεί μόνον να θυμίζουνε, πως έχουνε την ίδια καταγωγή, την ίδια προέλευση με τη λαϊκή πρωτόγονη δημιουργία.

Ας αναφέρω εδώ δύο λόγια απ'τον πρόλογό μου στην πρώτη έκδοση της μουσικής μου στους Ιάμβους και Αναπαίστους του Παλαμά στα 1916. "Σωστό, έλεγα, να έχωμε πάντα μπροστά μας το γέρο ραψωδό του χωριού, όχι όμως για να τον πιθηκίσωμε σε σοφή μουσική, παρά για να γίνωμε οι ίδιοι εμείς ραψωδοί της χώρας και της φυλής μας, και να την τραγουδήσουμε, όπως θα την τραγουδούσε ο γέροραψωδός, αν ήτανε κάτοχος των σημερινών τεχνικών μέσων της παγκόσμιας μουσικής τέχνης".

Αυτά όλα, βέβαια, δεν μπορούνε να γίνουν με την αντιγραφή ενός δημοτικού τραγουδιού, ούτε με την απλή μίμηση των χαρακτηριστικών του σημείων, αλλά με το δούλεμα, το ξετύλιγμα της λαϊκής μελωδίας, του λαϊκού ρυθμού. Το δημοτικό τραγούδι είναι ο σπόρος, η ρίζα, η εθνική τεχνική μουσική το καρπερό και φουντωμένο δένδρο, που φυτρώνει από το σπόρο αυτό, και που απλώνει σιγά-σιγά τα κλαδιά του και γυρεύει ν'αγκαλιάσει τα σύννεφα.

Ονειρεύομαι για τη μουσική μας κάτι ανάλογο που κατώρθωσε η ποίηση στα νεοελληνικά γράμματα.

Κάτι που νά'χει τόση σχέση με το λαϊκό μοτίβο, όση έχουνε οι στίχοι του Παλαμά, του Σολωμού, του Βαλαωρίτη, του Σικελιανού, με τη δημοτική ποίηση.

Ο συνθέτης θα μελετήσει τους θησαυρούς της λαϊκής μας μουσικής παράδοσης, θα τους αφομοιώσει σύμφωνα με την αισθητική του αντίληψη και τη γενική του τεχνική ικανότητα και θα τους εξωτερικέψει ανάλογα με τη μουσική συγκίνηση, που μπορεί να νοιώσει και ν'αποδώσει.

Η ψυχική του διάθεση και το καλλιτεχνικό του ένστικτο θα βρούνε τα στοιχεία εκείνα, που του χρειάζονται για τη σωστή και ζωντανή ερμηνεία της μουσικής του σκέψης.

Χωρίς αυτά η μουσική δεν θα ήτανε τέχνη, αλλά μία εμπειρική επιστήμη.

Θα αρκούσε τότε ένας ορισμένος αριθμός συνταγών, για να γράψει καλή μουσική ο πρώτος τυχών μουσικός με κάποια σχετική κατάρτιση. Δυστυχώς η μουσική, και το λέω από πικρή μου πείρα, είναι μια δύσκολη τέχνη.

Ενώ είναι πριν απ'όλα τέχνη, και μάλιστα η πιο λεπτή, η πιο ασύλληπτη, σχετίζεται τόσο πολύ στο καθαρά τεχνικό της μέρος με την επιστήμη, με τη μηχανική και γυμναστική ακόμη, ώστε χωρίς την τέλεια κατοχή όλων αυτών των απαραίτητων γνώσεων να μην είναι δυνατή καμία άξια λόγου εξέλιξή της. Γι'αυτό βασίζεται επάνω σε μερικούς θεμελιώδεις νόμους, που, όσο κι αν θέμε, δεν μπορούμε να τους αγνοήσουμε. Σ'αυτούς βασίζονται και η κλασσική, αλλά και η νεώτερη αρμονική και αντιστικτική τέχνη, ο συνδυασμός των διαφόρων οργάνων αναμεταξύ τους, η ενορχήστρωση, αλλά και η μορφολογική της ανάπτυξη.

Είναι λοιπόν φανερό, πως ο μουσικός, που θα θελήσει σοβαρά να

κάνει σκοπό της ζωής του τη δημιουργία εθνικής μουσικής, πρέπει νά'ναι πέρα για πέρα κ΄τοχος από όλες αυτές τις τεχνικές γνώσεις. Να έχει παρακολουθήσει κάθε τεχνική πρόοδο, κάθε μορφολογική εξέλιξη των ξένων μουσικών σχολών. Να έχει μελετήσει όλες τις αλληλοεπιδράσεις που ανέφερα παραπάνω. Να τις κάνει εκείνος δι ές του και να τις αποδώσει έπειτα με την ατομική του προσωπικότητα και αισθητική.

'Οσο θα ήτανε γελοίο να σκεφθούμε, πως ένας σημερινός στρατός θα έπρεπε να είναι οπλισμένος με τα καριοφίλια του 21 ή ένα ναυτικό να χρησιμοποιεί τις τριήρεις των Σαλαμινομάχων, τόσο θα έπρεπε να μας φανεί αστείο, αν ζητούσαμε να χρησιμοποιήσωμε στη μουσική μιάν οποιαδήποτε παλιά τεχνική, που σήμερα θα φαινότανε παιδική, εφαρμοσμένη σε έργα της εποχής μας.

Γι'αυτό πιστεύω, πως, για ν'αποχτήσωμε δική μας εθνική μουσική, πρέπει να πάρει ο συνθέτηςαν προυποθέσωμε πως νοιώθει μέσα του την πίστη του αληθινού δημιουργού-τα διάφορα στοιχεία της Ελληνικής αυτής μουσικής, να τα αφομοιώσει με την όλη του ψυχωσύνθεση και να τα αναπτύξει σύμφωνα με την ατομική του αισθητική αλλά και ανάλογα με την τεχνική εξέλιξη της παγκόσμιας μουσικής. Τα στοιχεία αυτά μπορούμε να τα χωρίσουμε κυρίως σε τρία : *μελωδικά, ρυθμικά, αρμονικά.*

Η μελωδία αποτελεί μαζί με το ρυθμό το πιο χαρακτηριστικό και το πιο χτυπητό για τον πολύ κόσμο γνώρισμα σε μια σύνθεση.

Από την ίδια τη φύση της μπορεί να δεχθεί την πιο άμεση επίδραση της λαϊκής μελωδικής γραμμής.

Τον πλούτο της λαϊκής μας μελωδίας ο νέος συνθέτης θα τον ζητήσει όχι μόνο στα πραγματικά αριστουργηματικά μέλη των δημοτικών μας τραγουδιών, αλλά και στην ποικιλία και πολυμορφία των τρόπων και των ήχων, που είναι χτισμένες οι δημοτικές αυτές μελωδίες.

Η δημοτική μας μουσική, εκτός από το μείζονα και τον ελάσσονα τρόπο της Δυτικής μουσικής, βασίζεται σε ιδιότυπους τρόπους και ήχους εντελώς δικούς της, καθώς και σε άλλους που μπορεί να συγγενεύουνε με τους ήχους της ανατολικής ή της σλαυϊκής μουσικής.

Πολλοί απ'αυτούς μπορεί να κατάγονται από τους τρόπους της αρχαίας Ελληνικής μουσικής. Πάντως οι περισσότεροι είναι ασφαλώς ταυτόσημοι με τους ήχους της Βυζαντινής μας εκκλησιαστικής μουσικής, που, κι'αυτοί πάλι έχουνε στενή σχέση με το αρχαίο Γρηγοριανό χορικό (choral) της Δυτικής εκκλησίας.

Αλλοι πάλι, όπως είπα παραπάνω, συγγενεύουνε με την ανατολική και τη σλαυϊκή, ακόμα και με τη τσιγγάνικη μουσική, όπως λ.χ. ο τρόπας με τις δύο αυξημένες δεύτερες.

Υπάρχουν πολλοί "αισθητικοί" και μερικοί μουσικολόγοι, που θά θέλανε να εξοβελίσουν τους τελευταίους αυτούς τρόπους, που δεν τους θεωρούνε γνήσιους Ελληνικούς και τους θυμίζουνε τον αντιαισθητικό-κατα τη γνώμη τους-αμανέ και την επίδραση των χρόνων της δουλείας.

Ας μου επιτρέψουνε να έχω αντί-

θετη γνώμη. Οι τρόποι αυτοί έχουνε τόσο συνυφανθεί με τον όλο εναρμονισμό της λαϊκής μας μουσικής, ώστε να μη μπορούμε να τους εξοστρακίσουμε χωρίς να στρεβλώσουμε τη μουσική λαϊκή μας έκφραση.

Υπάρχουν δημοτικά τραγούδια, που είναι βασισμένα στους τρόπους αυτούς και που είναι αληθινά αριστουργήματα, όπως λ.χ. το γνωστότατο " Ένας αετός καθότανε " ή το " Βασιλική προστάζει " και τόσα άλλα.

Έπειτα νομίζω πως, όταν μιλούμε για Ελληνική μουσική, δεν εννοούμε μόνο την "Ελλαδική μουσική", με άλλα λόγια τη λαϊκή μουσική της παλιάς Ελλάδος.

Εγώ την Ελληνική μουσική την ονειρεύομαι να κλείνει μέσα στους ήχους και τους ρυθμούς της όλα τα πονεμένα κι όλα τα χαρούμενα, κι' όλα τα λαγγεμένα τραγούδια του Ελληνισμού, από το λάλημα της φλογέρας του τσοπάνου του Παρνασσού ως της Ηπείρου τα ηρωϊκά βουνά ή τους ολοζώντανους ρυθμούς της Κύπρου και της Κρήτης και των Δωδεκανήσων τα γλυκόμολπα τραγούδια. Αλλά και ως τα "μακρόσυρτα τραγούδια ανατολίτικα λυπητερά" της Μικρασίας και του Πόντου, όπως τα τραγούδησε ο Ποιητής. Έπειτα καλά-καλά δεν ξέρουμε, αν η συγγένεια αυτή με το ανατολικό μέρος προέρχεται από επίδραση της ξένης λαϊκής μουσικής στη δική μας, ή το αντίθετο, από επίδραση του Ελληνικού μουσικού πολιτισμού στους γειτονικούς λαούς.

Το τελευταίο συχνά μου φαίνεται πιθανώτερο, αφού σε πολλά από τα μελωδίσματα αυτά διαφαίνονται τα τετράχορδα της αρχαίας Ελληνικής μουσικής.

Αντίθετα θάπρεπε να τους θεωρήσουμε σαν ένα πλούτο μιας μουσικής γλώσσας, που της χρειάζεται όσο το δυνατόν να αυξήσει την προοπτική της, χωρίς ν'αλλοιώσει το χαρακτήρα της. Και, πιστεύω πως δεν αλλοιώνουν το χαρακτήρα της στοιχεία τόσο συνυφασμένα με τη λαϊκή μουσική ψυχή και που προέρχονται από λαούς που μας συνδέουν-παρά τα δραματικά μας τωρινά και περασμένα-κοινή συμβίωση, κοινές συνήθειες και πολλές φορές κοινή ψυχική διάθεση, φύση και κλίμα.

Κατά τη γνώμη μου ο απώτερος σκοπός, η μεγάλη φιλοδοξία της Ελληνικής μουσικής, θα ήτανε να γίνει αυτή ο πυρήνας, το κέντρο της μελλοντικής δημιουργικής μουσικής της Ανατολής και να επιβάλλει με τη δική της πρωτοβουλία τη μουσική της αντίληψη και ιδιοσυγκρασία στους γειτονικούς της λαούς : να γίνει αυτή η φωτοδότρα και οδηγήτρα.

Η αλήθεια είναι πως όλα αυτά κατά βάθος εξαρτώνται από τους νέους Έλληνες μουσικούς.

Ο καθένας θα γράψει σύμφωνα με την εσωτερική του διάθεση, σύμφωνα με το ταλέντο του και τη δημιουργική του ικανότητα και δύναμη. Και είναι ελεύθερος ο συνθέτης να εκμεταλλευθεί το μελωδικό μας πλούτο, όπως αυτός νομίζει, και όπως η έμπνευση και η φαντασία του τον κατευθύνουν.

Τους τρόπους και τους ήχους του λαϊκού μας τραγουδιού θα τους μεταχειριστεί για να δημιουργήσει επάνω τους καινούργιες δικές του μελωδίες, θα πλουτίσει γενικά τη

μουσική του τεχνοτροπία και θα επωφεληθεί από όλα τα τεχνικά μέσα, για να τους δώσει καινούργια μορφή και ύφος.

Το ζήτημα του ρυθμού επιδέχεται την ίδια δημιουργική αναμόρφωση, που μπορεί να γίνει με την Ελληνική μελωδία. Οι ρυθμοί της λαϊκής μας μουσικής, χωρίς να έχουνε τη ζωηρότητα των Ρωσσικών και των Ουγγαρέζικων ή των Ισπανικών ρυθμών, παρουσιάζουνε όμως μια ρυθμική ποικιλία και ιδιοτυπία.

Μόνο που νομίζω κ'εδώ, πως ο συνθέτης δεν πρέπει ν'αρκεσθεί σε μια δουλική απομίμηση των αρχικών αυτών ρυθμών, αλλά να έχει τη δύναμη να τους αναδημιουργήσει, να τους επεκτείνει, να τους αναπλάσει.

Από την άλλη μεριά στο αρμονικό επίπεδο το στάδιο ανοίγεται ευρύτατο, αλλά και τραχύτατο για το συνθέτη, που θα ζητήσει να βρεί μια δική του αρμονική γλώσσα.

Η 'Ελληνική λαϊκή μουσική, όπως άλλωστε σχεδόν όλες οι ξένες λαϊκές μουσικές, δεν ξέρει την αρμονία, όπως την εννοούμε σήμερα στη σύγχρονη μουσική. Γι'αυτό ο νέος 'Ελληνας συνθέτης θα προσπαθήσει να διαμορφώσει μια δική του χαρακτηριστική αρμονική τεχνοτροπία. Αν και η λαϊκή μας μουσική συνοδεύει τη λαϊκή μας μελωδία χωρίς συνηχήσεις αρμονικές, είναι όμως βέβαιο, πως κάθε δημοτικό τραγούδι, όπως κάθε μελωδία γενικά, περιέχει κάποιαν αρμονία σε λανθάνουσα κατάσταση. Την αρμονίαν αυτή πρέπει ο μουσικός να τη διαισθανθεί, να την ανακαλύψει και να την αναπτύξει.

Αλλά και στην αντιστικτική του επεξεργασία και στην ενορχήστρωσή του ακόμη, ένας αληθινός μουσικός θα προσπαθήσει να διαπλάσει μιαν Ελληνική μουσική τεχνική βγαλμένη από τη μελέτη των λαϊκών μας μουσικών στοιχείων. Ειδικώτερα στην ενορχήστρωση θα του σταθεί πολύτιμος βοηθός η γνώση της λαϊκής οργανολογίας και του τρόπου, με τον οποίον χρησιμοποιεί ο λαός τα όργανά του στους χορούς του, στη συνοδεία τραγουδιών, στις επιδείξεις λαϊκής δεξιοτεχνίας από τους λαϊκούς σολίστες εκτελεστές κλπ.

Αυτή την κατεύθυνση νομίζω πως πρέπει να πάρει η προσπάθειά μας, για να διαμορφωθεί μια δική μας τεχνική μουσική γλώσσα, που ενώ θα βγαίνει από τα βάθη της μουσικής του λαού, θα συγχρονίζεται και με τη σημερινή εξαιρετική τεχνική εξέλιξη της παγκόσμιας μουσικής τέχνης.

Για όλα όμως αυτά δεν αρκεί δυστυχώς η μελέτη και η προσοχή των τεχνικών ζητημάτων και της λαϊκής Μούσας.

'Εξω από κάθε τεχνικό ζήτημα, Ελληνική μουσική θα πει πριν και πάνω απ'όλα Ελληνική ψυχή.

'Ενας τεχνίτης, που δε θα έχει νοιώσει την Ελληνική ψυχή, την Ελληνική φύση, που δε θα ζει με τους θρύλους με τις χαρές και τους καημούς της πατρίδας του, δε θα μπορέσει ποτέ να γράψει μουσική Ελληνική όσο κι αν μελετήσει, όσο κι αν δουλέψει τις τεχνικές λεπτομέρειες.

Γι'αυτό, όταν ένας μουσικός μας δώσει σ'ένα του ύμνο τον 'Ηλιο, ολόθερμο και φεγγοβόλο, τον Αττικό μας ήλιο, αυτός θα έχει γράψει Ελληνική μουσική, κι αν ακόμη δεν περιέχει η μουσική του κανένα

γνώρισμα εξωτερικό της λαϊκής μουσικής.

Το ίδιο ένας Ρωμηός μουσικός θα ψάλει τη φαιδρή γαλήνη του φεγγαριού, που παίζει μέσα στην κληματαριά, τη στιγμή που ένας Γερμανός θα βρει στυγνές συγχορδίες για να ζωγραφήσει το ψυχρό φεγγάρι, που φωτίζει μια βαρειά νύχτα του Βορρά.

Πάνω απ'όσα είπα και πέρα από κάθε πρόγραμμα και κάθε κανόνα, στέκει απόλυτος διαιτητής των πραγμάτων της τέχνης μια μεγάλη θεά, η **'Εμπνευση**. Αυτή μόνο έχει τη δύναμη να ζωντανέψει τους πόθους και τις ελπίδες όλων, που δουλεύουνε για το καλό και την προκοπή της Ελληνικής τέχνης. Χωρίς αυτή κάθε καλή προαίρεση, κάθε σοφία, κάθε εργατικότητα θα παραμένουνε στείρες και θα παράγουνε έργα νεκρά και θνησιγενή. Μόνο με τη βοήθειά της η Ελληνική μουσική θα φτάσει μια μέρα στο τέρμα, που όλοι ονειρευόμαστε.

Και τότε η Ελληνική μουσική, που ως σήμερα έχει ήδη να επιδείξει μουσικούς, που με αυτοθυσία και τάλαντο δουλέψανε και δουλεύουνε για το θεμελίωμά της, θα γίνει ο αληθινός εξάγγελος των ωραίων ιδανικών μας, θα γίνει χτήμα του Ελληνικού λαού και θα ξανάβρει, όπως λέει ο Ποιητής:

" Τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα "

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ:

ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ελευθερη σκεψις

Ενα συγκλονιστικό κείμενο αποτελούμενο από τέσσερα άρθρα και μία συνέντευξη. Σε όλα τα άρθρα καθώς και στην συνέντευξη κυρίαρχο στοιχείο είναι η κριτική στο σημερινό φιλελεύθερο κατεστημένο. Στο βιβλίο θα αναφερθούμε εκτενέστερα στο επόμενο τεύχος μας. Σημαντικότερο σημείο του βιβλίου η συνέντευξη του Γ.Γ του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος Πίνο Ράουτι.

GIOVANNI GENTILE (1879-1944)

Ο Τζιοβάννι Τζεντίλε γεννήθηκε στις 29 Μαΐου του 1875 σ'ένα χωριό της Σικελίας. Τίποτε δεν έδειχνε ότι θα γινόταν στα χρόνια που θα ακολουθούσαν, κυρίαρχη μορφή του Ιταλικού στοχασμού.

Τη διαμόρφωση των βασικών αρχών της φιλοσοφίας του, ο Τζεντίλε οφείλει στους Γερμανούς Φίχτε και Χέγκελ, σύμφωνα με τους περισσότερους μελετητές του. Ο Armando Plebe, καθηγητής του Παν/μίου του Παλέρμο και διαπρεπής μελετητής του Τζεντίλε επεσήμανε τη νιτσεϊκή επιρροή στο έργο του παρά τις φιχτο-χεγκελιανές καταβολές του. Αυτή η προέλευση της σκέψης του δεν συμβαδίζει απολύτως με την υπόλοιπη ευρωπαϊκή φασιστική διανόηση.

Η ζωηρή αντίθεση των πνευματικών καταβολών του, δεν εμπόδισε τον Τζεντίλε να (υπο)στηρίξει το φασισμό πριν πάρει την έγκρισή του γι'αυτό.

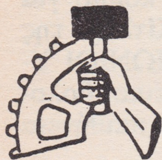
Διατύπωσε πρώτος την άποψη ότι το κράτος πρέπει να είναι φορέας ηθικών, πνευματικών, βιολογικών και αισθητικών αξιών. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του ιδίου "το Κράτος δεν πρέπει να υφίσταται ως απρόσωπος και ασυμπαυής στους πολίτες θεσμός αλλά ως ζωντανή πραγματικότητα, αποτέλεσμα της αποκρυσταλλωμένης βούλησης ελευθέρων ανθρώπων".

Το 1923 του ανατέθηκε από τον Μουσολίνι η διεύθυνση του Ιταλικού Φασιστικού Ινστιτούτου Πολιτισμού. Από τη θέση αυτή επηρέασε αφάνταστα την πολιτιστική ζωή της Ιταλίας καθώς και την ίδια τη Φασιστική Ιδεολογία. Υπήρξε ιθύνων νους κατά την έκδοση της περίφημης "Ιταλικής Εγκυκλοπαίδειας" έργο ιδιαίτερα σημαντικό στην πολιτιστική ιστορία του αιώνα μας. Υπήρξε επίσης καθηγητής φιλοσοφίας στο Παν/μιο της Ρώμης από το 1923 μέχρι και το 1935. Από τη θέση αυτή επηρέασε βαθύτατα και την παιδεία την αναμόρφωση της οποίας του εμπιστεύθηκε ο ίδιος ο Μουσολίνι, προσωπικά. Κυριότερα έργα του : "Δοκίμιο περί της διδασκαλίας ως φιλοσοφικής επιστήμης","Μελέτη της Χεγκελιανής διαλεκτικής","Γένεση και δομή της κοινωνίας","Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση" και "Η φιλοσοφία στην τέχνη".

Ο Τζεντίλε παρέμενε πιστός στον Μουσολίνι κατά τη διάρκεια των κλειδωνισμών που υπέστει το Ιταλικό Φασιστικό καθεστώς υποστήριξε, δε ότι η φωνή του Μουσολίνι ήταν η φωνή της Ιταλίας και γι'αυτό οι Ιταλοί έπρεπε να μείνουν ενωμένοι υπό την ηγεσία του.

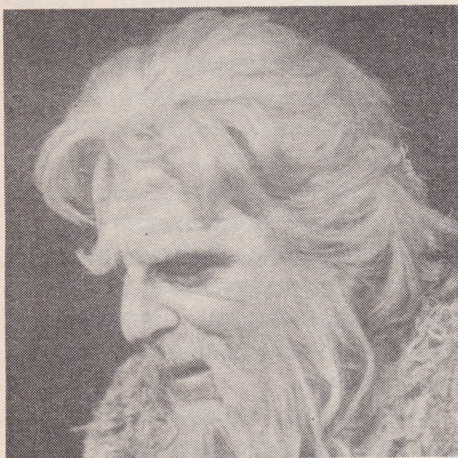
Την πίστη του στο Φασισμό και την Ιταλία, ο Τζεντίλε πλήρωσε με τη ζωή του, αφού οι κομμουνιστές τον δολοφόνησαν τον Μάρτιο του 1944. Ο Τζεντίλε άφησε πίσω του τεράστια πνευματική κληρονομιά που συνοψίζεται στη χαρακτηριστική φράση :

MANCO LA FORTUNA NON IL VALORE!

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

-" Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΛΑΙΚΙΣΜΟΣ έχει προστυχέψει τον Ανθρωπο και τις πράξεις του."

-" Η ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ; Υπήρχε κάποιος γραμματέας του Υπουργείου Πολιτισμού που είπε ότι πρέπει ν'απαλλαγούμε απ'το "κλείσιμο" της Επιδαύρου! Πρέπει έλεγε να την ανοίξουμε, να γίνει λαϊκό θέαμα. Και ποδόσφαιρο - δηλαδή - ακόμη! Οταν έχεις τέτοιους ηγέτες, τέτοιους ταγούς της Πολιτείας...καταλαβαίνεις.."

-" Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ είναι αντιπνευματική και αντικαλλιτεχνική και φυσικά τεχνολογική. 'Ολο... το θέμα, βρίσκεται στο στομάχι... Εκτελούμε μια "προμηθειακή εντολή"! Η Ευζωία... Είναι μια σπουδή προς καταστροφήν. Η Μακαριότης είναι εχθρός της Ζωής, και μακαριότης είναι η ιδεολογία της γαστέρος (...). Αν δεν γίνουμε ολοκαύτωμα, η μοναδική εξέλιξη, θά' ναι το Πνεύμα, που θα ξεπροβάλλει και θα ζητήσει τα Δικαιώματά του ..."

-" ΓΝΗΣΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ για να υπάρξει πρέπει η παραγωγή να είναι Εθνική. Και το Πανανθρώπινο βγαίνει απ'την καλλιέργεια του Τοπικού. Γιατί, αν δεν έχεις Ελληνική Ποίηση, δεν έχεις Ποίηση. Η Ελληνικότητα είναι ουσία, δεν είναι επίφαση."

(μικρά αποσπάσματα από συνεντεύξεις του Μεγάλου Θεατράνθρωπου Αλέξη Μινωτή).

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Τις μέρες που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει ξεσπάσει ο Πόλεμος στον Κόλπο και κανείς δεν ξέρει αν και πότε θα γίνει αυτό.('Ισως εδώ που τα λέμε, να μην νοιώθει έτοιμο το CNN για να πάρει τα θεαματικά πλάνα απ'τις επιχειρήσεις, πλάνα, με τα οποία θα δώσει... τροφή και νόημα στη "ζωή" των όπου γης νοικοκυραίων, γιάπηδων και χαυνωμένων αστών. Μάλλον, "ΤΡΟΦΗ ΣΤΟΥΣ ΤΖΩΝΝΗΔΕΣ" θα λέγεται το έργο - και οι Τζώννηδες τελευταία παραέχουν πληθύνει...).

Το περιοδικό μας με σειρά άρθρων και σχολίων έχει τοποθετηθεί ξεκάθαρα στο θέμα αυτό,

έχοντας καταγγείλει την "Διεθνή Κοινότητα" όπως αρέσκεται να αυτοαποκαλείται αυτό το άθλιο περιμάζωμα της Διεθνούς υποκρισίας που υπακούει άβουλα στις εντολές του Εβραίου αφέντη. Κατ' εντολήν αυτού του αφέντη βρίσκεται στον Κόλπο σύμπασα η "Πολιτισμένη Ευρώπη" πιστή και υπάκουη υπηρέτρια - εδώ και πολλές δεκαετίες - στα συμφέροντα και στα βίτσια του...

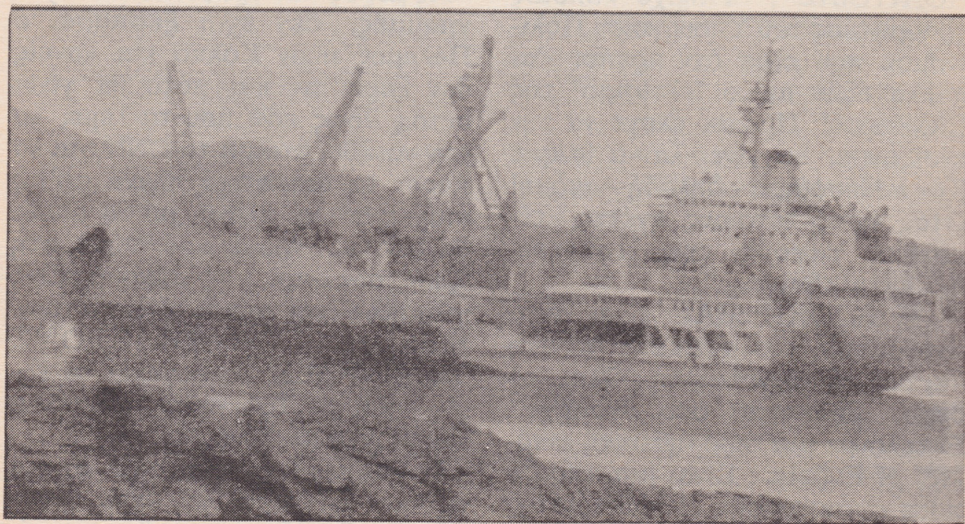
Στα χέρια μας έφτασε ένα παλιότερο φύλλο της εφημερίδας ΕΘΝΟΣ (της 31-3-1989) απ'όπου και η - όχι καθαρή - φωτογραφία που ακολουθεί και που δείχνει ένα βαπόρι να φορτώνει όπλα και πυρομαχικά στο Λαύριο. 'Οπλα για το Ιράκ (στον γνωστό Περσο-ιρακινό πόλεμο)! Αυτή τη φωτογραφία αφιερώνουμε στους υπέρμαχους ζηλωτές "της διεθνούς κοινότητας" και "των ειρηνικών σχέσεων μεταξύ των λαών" που με το ένα χέρι προσφέρουν το λευκό περιστέρι, αλλά με το άλλο - που δεν... το δείχνει η κάμερα - φωτιά και ατσάλι.

Ολοι αυτοί είναι στον κόλπο για να πολεμήσουν "τον Χίτλερ της Βαγδάτης"! Είναι, οι ΑΙΩΝΙΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ, οι πραγματικοί δολοφόνοι των Λαών και τα πειθήνεια όργανά τους.

ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΣΤΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Είναι γνωστή και μόνιμη η επωδός που 45 χρόνια τώρα, διατυμπανίζει το σύστημα, δηλαδή, τη γύμνια του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλισμού και του Ιταλικού Φασισμού, τη γύμνια από Μεγάλους Πνευματικούς 'Ανδρες, από Κορυφαίους των Γραμμάτων και των Τεχνών. Γνωρίζουμε βέβαια πως τουλάχιστον οι αναγνώστες μας είναι προ πολλού καιρού, κάτοχοι της Αλήθειας που θεμελιώνει ακριβώς το Αντίθετο!

Ομως, αυτές τις μέρες σε δύο χώρες της Ευρώπης γίνονται έντονες συζητήσεις για ισάριθμες κορυ-

φαίες προσωπικότητες που έδρασαν στην διάρκεια της ζωής του Εθνικοσοσιαλισμού και του Φασισμού (στην κρατική τους μορφή).

Και πρώτα στη ΓΑΛΛΙΑ όπου εξεδόθει βιβλίο του Γερμανού ιστορικού Ούγκο Οτ με τίτλο "Μάρτιν Χάϊντεγκερ στοιχεία για μια βιογραφία", βιβλίο το οποίο πυροδότησε και νέες συζητήσεις γύρω απ'τον Μεγαλύτερο ίσως φιλόσοφο του 20ου αιώνα. Στο βιβλίο αναφέρεται το πως προωθήθηκε ο Χάϊντεγκερ στην πρυτανεία του Πανεπιστημίου του Φράϊμπούργκ (1933-34) όπως και οι σχέσεις του με το N.S.D.A.P. και κορυφαίους εκπροσώπους του στον πνευματικό χώρο της Γερμανίας. Μ'ένα τηλεγράφημα μάλιστα του ίδιου του Χάϊντεγκερ στον Χίτλερ προσωπικά (1945!), εκφράζεται με εγκωμιαστικά λόγια για την κατάσταση των Γερμανικών Πανεπιστημίων. Επίσης, στο βιβλίο γίνεται μνεία στον Αντισημιτισμό του και νύξεις στο κατά πόσο είναι ασύνδετες οι πολιτικές του επιλογές με τα φιλοσοφικά του έργα, για να τελειώσει ο συγγραφέας Ούγκο Οτ με την παραδοχή (ανάλογη εκείνης του Β.Φαριάς στο γνωστό βιβλίο του "Ο Χάϊντεγκερ και ο Ναζισμός", 1977): Ναι, ο Χάϊντεγκερ ήταν ένας συνειδητός Χιτλερικός!!

Η Ιταλία είναι η άλλη χώρα όπου αναπτύσσεται ένας ιδιαίτερος προβληματισμός - και όχι μόνον...- για μια κορυφαία Πνευματική Φυσιογνωμία της χώρας, τον ποιητή και συγγραφέα Τσέζαρε Παβέζε (1908-1950), ένα όνομα που εκμεταλλεύθηκε κατά κόρον η κομμουνιστική αριστερά της Ιταλίας, τόσο που το πορτραίτο του Παβέζε φιγουράριζε δίπλα σ'αυτό του Μαρξ και του Λένιν!. Ο Παβέζε είχε αυτοκτονήσει στα 1950 στο Τορίνο και ο θανατός του συγκλόνησε την Ιταλία αλλά κυρίως τους κομμουνιστές για τους οποίους όπως είπαμε υπήρξε μέγα είδωλο!...

Πριν λίγο καιρό ο διευθυντής της εφημερίδας "Λα Στάμπα" Λ.Μόντο, δημοσίευσε για πρώτη φορά το προσωπικό ημερολόγιο του Ιταλού συγγραφέα που καλύπτει τα κρίσιμα χρόνια 1942-43. Στις σελίδες του ανέκδοτου, αυτού ντοκουμέντου, ο Παβέζε εκφράζει τον θαυμασμό του για τον Α.Χίτλερ και τον Μπ.Μουσολίνι και επίσης εκφράζει, τόσο την γοητεία που ασκεί πάνω του ο μεγαλειώδης Πόλεμος για τη Νέα Ευρώπη, όσο και την ντροπή του για το αντιφασιστικό κίνημα των ημερών του!!...

ΤΣΕΖΑΡΕ ΠΑΒΕΖΕ

"Ενα ισχυρό ηλεκτροσόκ διαπέρασε τη ραχοκοκαλλιά της Ιταλικής κοινωνίας και άφησε άφωνους

τους κομμουνιστές", είπε ο Μ.Γκολιελμινέτι καθηγητής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο του Τορίνο και υπεύθυνος έκδοσης του ημερολογίου του Παβέζε... και δεν είχε άδικο!

Η Αλήθεια και κυρίως η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ θα προκαλεί πάντα ένα ισχυρό ηλεκτροσόκ, που ίσως ξυπνήσει τον ναρκωμένο Ευρωπαϊκό Γίγαντα, για να βαδίσει ξανά στα μεγαλειώδη Ιστορικά του Πεπρωμένα!

Οι κορυφαίοι του Ευρωπαϊκού Πνεύματος που σύσσωμοι συντάχθηκαν στις τάξεις της Αληθινής Ευρώπης θα είναι οι φωτεινοί οδηγοί όλων Επαναστατικών Εθνικοσοσιαλιστικών κινημάτων των Αρίων όπου γης...

ΕΚΛΟΓΕΣ '90 ΣΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Πρώτη εκλογή για την ενωμένη Γερμανία στις 2 Δεκεμβρίου και αναμενώμενη η νίκη των χριστιανοδημοκρατών και του συνασπισμού τους με ποσοστό άνω του 50%. Σημαντική πτώση των πρασίνων κάτω του ορίου εκλογής (5%) σε εθνική κλίμακα, που τελικά θα μπούν στην βουλή, γιατί στην ανατολική εκλογική επικράτεια ξεπέρασαν μαζί με τον συνασπισμό το όριο κατά 9 δέκατα. Πτώση σημείωσε και το κόμμα των Ρεπουμπλικάνων του Φράνς Σεχνούμπερ με ποσοστό 2,1 % σε εθνική κλίμακα. Οι Ρεπουμπλικάνοι που αυτοπαρουσιάζονται με τον χαρακτηρισμό "κοινωνικοπατριώτες" και είχαν σαν κύριο σύνθημα το "Η βάρκα είναι πλήρης", εννοώντας το πλήθος των Τούρκων, μαύρων, τσιγγάνων και τριτοκοσμικών, σημείωσαν στη Βαυαρία συνολικό ποσοστό 5%, σε περιοχές της άνω του 6% (μεγαλύτερο ποσοστό το 8% στο Ρόζενχαϊμ), δεν εκλέγουν όμως βουλευτή γιατί σε καμμία εκλογική επικράτεια (ανατολική-δυτική) δεν έσπασαν το όριο εκλογής. Ο Σενχούμπερ δήλωσε ότι είναι αισιόδοξος για την μελλοντική πορεία του κόμματος και ότι σκοπεύει να μετακομίσει στην ανατολική επικράτεια , μάλλον στη Σαξωνία, για να κατευθύνει από κοντά την πολιτική του κόμματός του που το κύριο βάρος της θα είναι τα κρατίδια της πρώην ανατολικής Γερμανίας και στόχος τους οι νέοι, που αποτελούν και το 80% των σημερινών οπαδών του κόμματος. Το προεδρείο δε του κόμματος αποφάσισε ομόφωνα να αποχωρίσει απο την Φράξια της Ευρωπαϊκής Δεξιάς του Ευρωκοινοβουλίου, διότι θέλουν να διαχωρισθούν από την ακροδεξιά.

Το άλλο εθνικό κόμμα της Γερμανίας το NPD, σημείωσε χαμηλά ποσοστά, γύρω στο 1% (μεγαλύτερο 1.8%) στις περιοχές που έθεσε υποψηφιότητα.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ - ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Πρόσοψη του «Οίκου της Τέχνης». Έργον του Αρχιτέκτονος Τρουστ.

ΑΡΚΕΤΑ

ΝΑ ΠΑΨΕΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ Ο ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ ΜΑΣ. ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΓΑΛΟ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΝΑ ΚΡΩΖΕΙ: ΕΙΣΑΣΤΕ ΙΣΟΙ! ΕΙΣΑΣΤΕ ΛΕΥΤΕΡΟΙ! ΝΟΙΩΘΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΞΑΠΑΤΟΥΝ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΕΘΝΙΚΑ - ΙΣΤΟΡΙΚΑ -ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ.
ΟΙ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΟΛΙΓΑΡΧΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΦΕΟΥΔΑ ΞΕΠΟΥΛΑΝΕ ΛΑΟ -ΠΑΤΡΙΔΑ - ΙΣΤΟΡΙΑ. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ, ΔΙΧΩΣ ΤΙΜΗ ΟΔΗΓΟΥΝ ΤΟ ΛΑΟ ΜΑΣ ΣΕ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΜΑΣ, ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΓΚΑΡΣΟΝΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ Η ΚΟΛΧΟΖΝΙΚΟΥΣ.
ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΦΑΛΚΙΔΕΥΜΕΝΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ! ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΑΙΝΑΚΗ ΤΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ!
ΖΩΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ!

Η φωνή της Αλήθειας πρέπει ν' ακουστεί!

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΟΜΩΣΙΑ ΣΙΩΠΗΣ!

ΕΛΑΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ • ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ